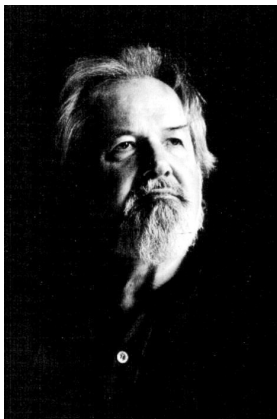

Миодраг Ђукић

ЧУДАН СТРИЦ

Комедија у два чина

МИОДРАГ ЂУКИЋ, драмски писац, рођен је 1938. у Прокупљу. Дипломирао је драматургију на Академији за позориште, филм, радио и телевизију у Београду.

Аутор је драмских дела: *Сирјий-џиз код Цакера*, изведено у Академском позоришту “Бранко Крсмановић”, 1968. у Београду; *Пошраживање у мојелу* – драма награђена на конкурс Народног позоришта из Београда, где је премијерно изведена 1971. године. Иста драма под називом *Крчмарева смрт* изведена је у Народног позоришту у Лесковцу 1972; *Александар* – премијерно изведена 1974. у Југословенском драмском позоришту у Београду; *Кисеоник* – драма изведена у Народног позоришту у Зрењанину; и Нишу. *Крјичњак* – драма изведена у Народног позоришту у Београду, *Башињник* – драма штампана у часопису *Театрон* 109; *Свејионик* – драма штампана у 23. књизи едиције “Савремена српска драма”; *Млин* – драма штампана у 27. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Пајагај* – драма штампана у 29. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Сомнабули* – драма штампана у 30. књизи едиције “Савремена српска драма” и *Уговор* – драма штампана у 31. књизи едиције “Савремена српска драма”, *Лабудово језеро* – драма штампана у 32. књизи едиције “Савремена српска драма”.

Изведене радио-драме: *Чудан сирјец* – Радио Београд; *Меџална куљница која се којрља* – Радио Београд; *Наследници* – Радио Београд; *Др Келава* – Радио Београд и Радио Варшава; *Превек* – Радио Београд; *Гоџољ* – Радио Београд; *Раде Драинац* – Радио Београд.

Миодраг ЂУКИЋ

ЧУДАН СТРИЦ
Комедија у два чина

ЛИЦА:

АВРАМ

МАНКИ

ВЛАЈКО

ФЛОРА

БАЛЕГА

СЕНКА

ЈОРДАН

ПРОСЈАК

ПОШТАР

26. фебруар 2008. године
У Београду

Недељку Бодироџи

 ПРВИ ЧИН

Парк. Клуџа испод дрвеша. На њој деда Аврам, задремао са новинама у рукама. Он је у џижами и џајучама. Кућни манџил је просџиро џо седишиџу.

С леђа му се џрикрада клоун Манки, сџане иза њеђа, џриџисне свој црвени, бабурасџ нос и уз резак звук џрубе за бицикле џоџирица гџа водом из џиџицаљке на грудима. Док хода, једна нога му је укрућена.

Аврам скочи уџлашено.

- АВРАМ:** Гле, гле! Шта је ово?! Нешто ме попрска!
(Осврће се збуњено и уљледа Манкија)
 Добар дан, господине. Је ли можда и вас нешто по-
 капало?
(Гледа у вис)
 Зар то није чудо? Киша, или можда само њен наго-
 вештај из ведрога неба.
 А можда нека џукела покушала да ме обележи као своју
 територију?
- МАНКИ:** Ех, какве све неугледне сподобе пуштају да шетају овим
 парком. Просто иду од клупе до клупе и сваку урином
 заливају. Чак и сасвим младо дрво. Па каква ће нам онда
 то бити перспектива ако је бескућници у темељу запи-
 шавају? Да ли ико о томе води рачуна? О светлим новим
 нараштајима који се подижу у условима из фекалног
 корења.
(Вири у новине)
 Новине су пуне извештаја. Шта пише у њима?
- АВРАМ:** Ко сад да их чита кад су слова поквашена. Ево, погле-
 дајте и сами. Сливају се и, тако разливена, спајају пот-
 пуно неприродно.
- МАНКИ:** Ма не, таман посла, шта вам пада на памет, него видим,
 просто имате такав израз напетости, пуну концентра-
 цију. Ево, овде је суво.
- АВРАМ:** Кажу да је опасан лудак побеглао из душевног азила.
 Чезне за детињством и воли да се игра са својом жртвом.
 Као павијан са младунчетом леопарда. И још је нао-
 ружан. Одвукао чувара у арену и тамо му пред очима
 ужаснуте публике пушком расцопео главу. А на гробљу,
 а на гробљу – не види се најбоље – мртваца избацио из
 лимузине и отео му луксузни кадилак.

- МАНКИ: Нико више нема смисла за шалу. Сви су мргодни, а већина су и будале.
- АВРАМ: Зато што је за добар смех неопходан добар ваздух. А овде је загушљиво, свуда присутан смог блокира вентилацију.
- МАНКИ: Некад је, не тако давно, цео овај крај био под густом шумом која је зрачила чист озон и позитивну енергију и цео квартал се разлегао раздраганим смехом, а сад нам свуда антене одузимају радост и емитују злочин и мржњу. Старци се дегенеришу, на малом простору гомилају прошлост и прождиру будућност. Нема више буљука деце, ни флоре, ни фауне. Само се неке мачеће и кучеће цркотине врзмају око ногу шетача и својим изметом загађују сваки ентузијазам.
- АВРАМ: И бубашвабе.
- МАНКИ: Молим?!
- АВРАМ: По намрвљеним и неопраним кухињама и трпезаријама, по сметлиштима и депонијама...
(Пауза)
Манки: Ја немам пса.
(Пауза)
Немам никога.
- АВРАМ: Па онда седите, опружите се, ево овако, нека их пролазници слободно прескачу. Наше заморене ноге, исцрпљене удове. Овде има места и за јадника намерника, да прилегне, да се опусти под новинама, а камоли да отвори душу своју.
- МАНКИ: (Седне на клуѝу и ѝружи ноге. Проѝеже се)
Ако не рачунам слоницу Дацу.
- АВРАМ: Реците шта вас мучи, јаловост прошлости или неизбежност краја? Што се мене тиче, не може се рећи да имам баш чега да се сетим, али у будућност гледам са великим поверењем.
А ви?! Зна ли се шта је са вама. У вашим годинама рекло би се да сте склони паду. Још сте и клоун.
Данас нико не поштује уметнике.
- МАНКИ: А не, молим вас, кад ме једном виде сањају ме до свог дубоког посрнућа. Има и оних који умиру са блаженим осмехом на уснама и мојим ликом на последњем зрачку светлости.

- АВРАМ: Не разумем шта вас је окаменило, зашто кријете основне податке о себи, што сте се затворили у љуштури осујећености и увређености, шта сам вам ја крив па ћутите. Говорите, реците нешто.
- МАНКИ: Понекад наиђе тренутак дремљивог стања, темељне слабости.
- АВРАМ: Ах, тако дакле, то је и ваш случај. Причајте, причајте, и ја имам морбидних тренутака.
- МАНКИ: Синоћ, на представи, изненада сам међу слоновима заспао; и сањам, молим вас, како ме нечија брижна рука покрива топлим ћебетом. Кад су ме пробудили, видео сам да ме је каприциозна Даца по целој дужини и скроз покакила. Једва су ме ишчупали из њене изобилне излучевине. Публика је просто умирала од смеха и сад траже од мене да то поновим и на следећој представи.
- АВРАМ: И шта ћете сад, на врхунцу славе?
- МАНКИ: Ех, у томе и јесте проблем. Ко слона да наговори да сере баш у мојој тачки?
Зато сам и изишао мало на ваздух. Да вежбам, да се узверем на неко цомбасто дрво. Да мало будем и ја мајмун.
Ево...
(Скаче, чеше се њо сџомаку и удара њо ѓрудима – имиџира шимџанзу)
... видите какав ја нос имам. То није обична њоњара већ космички парадајз, софистицирана справа, изум којим се поносим.
Притисните га, ако не верујете.
- АВРАМ: Та и'те, молим вас, за шта ме ви држите! Где бих ја да притискам непознат нос?
- МАНКИ: А што да не? Држите до свог интегритета ваљда. Мене не можете преварити, на први поглед види се да сте нико и ништа; избацили вас из куће, у пижами, нису вам дали ни одело да обучете, ако га уопште поседујете.
А, ко зна?! Можда сте баш ви тај лудак о коме пишу новине.
- АВРАМ: *(Збуњено)*
Реците ми, господине. Јесам ли ја ово заиста у парку са вама или можда још увек сањам у свом кревету, везан ланцима за шипку?

- МАНКИ: Моје име је Манки, због мог природног статуса. Ја сам мајмун, знате и још увек жонглирам и верем се по конопцима трапеза као да нисам одавно напунио деведесету.
(Вршиѝи)
Уху, ху, ху, ху... Ек, ек, ек...
(Трчи око Аврама и удара се ѝесницама у ѓруди)
А?! Шта кажете?! Јел вас подилазе жмарци. Ако се кострешите, ако вам се кожа јежи, онда не сањате, јер ни један сан није страшан као јава. Шта, ако је болест у питању?
- АВРАМ: Е па, господине мајмуне, моје ментално здравље је ван сваке сумње. Истина је да патим од заборавности, али сам и стидљив човек који се боји превелике присности. Зар ја да притискам ваш нос? Шта вам пада на памет! Откуд сад то?!
- МАНКИ: Ја вам се нудим да вас мало опустим, извучем из ваше поспаности, да вам развејем мучнину вашег животног пораза, а ви ме охоло одбацујете.
- АВРАМ: Ма, не, не, не! Не чиним ја то из охолости већ из скромности. Где би ја да увредим уметника?
- МАНКИ: Али, кад вас наговарам. Учините себи плезир. Ево, ја вас молим да проширите видике. Open mind! Притисните, притисните, да видите шта је техника. Уверите се сами. Знате како је, памти се само реалан доживљај а не празне речи хвале и фантазије усамљених чудака. Зато ваљда циркус и јесте синоним за живот. Хајде, на коленима вас преклињем.
(Клекне)
Изволите. Немојте да ме разочарате. Не одбијате ентузијазам.
- АВРАМ: Па добро кад инсистирате, само да знате да мени туђе понижење не причињава радост. Притискање нечијег носа ујутру, усред парка, пред радозналим псима луталицама.
- МАНКИ: Шта вас брига, ионако нема још никога. Ту смо сам нас двојица, ви и ја, сами на свету. Нико нас више не уважава, виде само наше сенке, многи већ мисле да смо давно отишли. Ни ви не знате ко сам ја у ствари, један непознат, усамљен старац који игра агилног, младог мајмуна. Овако нашминкан и под маском, могао бих и банку да опљачкам, па да ме нико не препозна.

АВРАМ: Нашли би вас у циркусу међу тигровима и лавовима како им завлачите главу у чељуст, са шимпанзама, како скачете с пречке на пречку. Како вас гута анаконда и топ испалује.

Неочекивано и нагло удари га по носу. Уз оштар звук њрубе, вода шикне из њрскилице право у његово лице. Аврам се њрдне уилашено.

АВРАМ: Шта је ово?! Па то сте, значи, ви малочас упропастили моје новине!

МАНКИ: Јој, јој, ал' боли, мада је и смешно. Истина, није слоновско говно, већ обична вода, али и моја крв, недољива... ха... ха... ха... Ствар је у трику и изненађењу којим вас заскаче у тами вашег ума. Ипак, нисте морали да ме ударите тако јако. Раскрварили сте му њоњу.
(Плаче)
Моју драгу њокалицу.

АВРАМ: Нисам ја крив, шта ја ту могу, сами сте се експонирали. Упозорио сам вас, није да нисам, да сам невешт у свакој врсти обрачуна. Ја сам мирољубив човек, и моје старо гесло да не дирам лава док спава, често ме је у пракси изневерило. Нападали су ме агресивни грабљивци, узбуркивали крв, шумило ми је у глави од неправде, рика дивљих звери свуд око мене уверавала да нико од њих не уважава основни закон дунгле: "Живи и пусти друге да живе!" Не, него черечи и ждери друге док им се још витални удови електрично батргају у твојој разјапљеној њушци.

МАНКИ: Хајде, хајде, шта сте се смркли, па ја се шалим, не боли ме ништа, мојој крви је увек било тесно у мени и кад не јури у млазевима напоље, воли бар да капље на суво и жедно тле, свуд око мене. Одувек сам презирао себи-чњаке који је чувају као највећу драгоценост све док им је смрт не убуђа и не осуши. Напротив, ја сам везан за околину и не штедим себе кад јој се делимично и у целини подајем.
Сад, кад сам вам се некако представио, реците, не оклевајте, хајде, испалите, ко сам ја у ствари?! И ко сте ви?!

АВРАМ: *(Увређено)*

Па само вам име каже да сте ви један мајмун, истина, можда необичан али у сваком случају невоспитан. Уз то и силеџија који користи своју професионалну вештину и

физичку супериорност да малтретира мирне пролазнике. Толико сте ме препали да сав дрхтим. Ноге су ми се одсекле. Ево, не могу ни да устанем. Ви сте један луд и невероватно снажан циркузант који се као мајмун вере по дрвећу и заскаче пролазнике својом вештачком кишом.

- МАНКИ:** А ти мислиш да је мени лако и да ми је до зезања, да сам се унакарадио без разлога, да мене нико не прогони, да ме непријатељ не трује и не снује о мојој пропасти? И још верујеш да ова маскирана будала у теби не препознаје јадника кога су рано јутрос избацили из његове куће да се не саплићу о твоју старачку тромост, да избегну упорна запиткивања о баналностима које ниси у стању да чујеш и разумеш, да им не пуваш и не прдиш за време доручка и не досађујеш својим сенилним саветима о практичним вредностима живота који си давно напустио и преселио се у ред за градски крематоријум. Али те још увек нико не прозива просто их својом присутношћу провоцираш на злочин, да се ослободе старца који их притиска због наслеђене имовине која је, бог те пита, чија и од ког несрећника потиче, а кроз коју си ти прошао као сенка, не дотичући је, само зато да би је твоје распикуће докрајчиле. Али, живот је пун изненађења, драги мој, како за тебе и мене, тако и за њих. Јер ја сам анђео и помоћи ћу ти да из чистилишта изађеш окупан и лепо обучен за свечани бал живота на који ћеш бити позван.
- АВРАМ:** Ех, то нам је у генима, знате. Иако нисмо Цигани волимо пут под ногама, воду у ушима и ветар у плућима. Да нам продува идеје, да будемо слободни, да се не окивамо ланцима и букагијама, да не затрпавамо живе људе у подруму пуном буба и гамади.
- МАНКИ:** Шта, шта?! Нисам вас најбоље схватио, не бавите се ваљда и ви малим убиствима?
- АВРАМ:** Ма, не, ма, не! Наш рад је добротворан. Мој син и снаја само укидају статус скитницама и бескућницима, склањају сумњиве са улице, чисте свет, обезбеђују сигурност и безбедност свима који су се у њему снашли. Само, знате, она је, како да вам кажем а да то не изгледа као оговарање, она је... влашка вештица. И иживљава се. Не знам шта се ту може. Вероватно је у питању редукција сексуалне праксе, ако разумете шта хоћу да вам кажем.

- МАНКИ: Знам. Нико је не јебе.
- АВРАМ: Па сад... ја у то нисам улазио. Ипак су то њихове личне одлуке, ствар њиховог избора. Није о мени да судим.
- МАНКИ: Него, реци ти мени јеси ли видео неку двојицу да се овуда мотају и траже мајмуна? Је ли се неко распитивао за мене? Прате ме неки шинтери још из Америке.
- АВРАМ: Ех, у Америци сам ја некада имао рођеног брата. Ко зна, можда је још увек жив, мада би то било невероватно зато јер је био још старији од мене. Имао је једну ногу краћу.
- МАНКИ: Живот је непредвидив. Шта, на пример, ако му је нога израсла и поравнала се са другом? Тамо чуда чине доктори. Главе пресађују, мозак, душу изгубљену враћају. Ми у циркусу имамо теле са свињском главом.
- АВРАМ: Знаш шта?! Мени би био потребан доктор за главу. Тешко се пробијам кроз праменове магле у њој, ничега више не могу да се сетим, кад видим себе у огледалу просто се питам какав је то феномен. Зашто сам баш ту где сам а нисам ни мало лево или десно од себе, могу ли уопште да изађем из тог оквира и протегнем се напољу у свим правцима, ко ме је ту затворио и у чему је моја кривица. Кад бих бар мало могао да врднем не би могли баш тако лако да ме пронађу и контролишу.
- МАНКИ: Свако има свој идентитет да би га лакше уходили и прогонили, да га у неком буџаку уцмекaju без присуства сведока и помоћи полиције. Зато није чудо што је шизофренија боља од параноје јер у њој се сва наша лица непрекидно боре са једним непријатељем, док се у параноји сви наши непријатељи непрекидно разрачунавају са нама, усамљеним кукавицама и изгубљеним појединцима.
- АВРАМ: Па шта да се ради ако смо заборавили све што смо некад били, ако смо изгубили и професију и енергију, зар једноставно да легнемо и непомично чекамо смрт?
- МАНКИ: Смрт, да, али не нашу, већ њихову. Ако већ сам немаш живот не треба ни други да га имају. Убијати, убијати и само убијати. То је оно што људе забавља и уверава да постоје само жртве и убице. Ја да будем жртва, нећу! А не мораш ни ти ако се ослониш на мене, јер ја сам експерт.

- АВРАМ: А шта ти је струка, мислим, чиме се ти у ствари бавиш?
- МАНКИ: Како чиме? Пуцам.
- АВРАМ: Шта радиш?
- МАНКИ: Бацам ножеве и пуцам из пушке право у главу мога партнера. Треба видети како му се лице пред очима очараних гледалаца распрскава, док маса урла од смеха.
- АВРАМ: И то људи гледају?
- МАНКИ: Чуј, гледају?! Уживају.
Проблем је у томе што је публике све више, а све теже доћи до глумца. Чак и неки обешењаци и утопљеници, кад им испричаш улогу, одбијају славну смрт. Више воле да скончају анонимно, у неком буцаку, далеко од очију гомиле него јуначки и славно у арени пред заљубљеницима у туђу смрт, уз одушевљени аплауз абонената и других претплатника који масовно доводе децу да их на време припреме за неизбежности живота.
- АВРАМ: Добро, да га прснеш водом као мене, то разумем, па чак и масилом да га мало офарбаш, то може, али да тек тако пуцаш у његову главу зарад нечијег усхићења, удовољавања нечијем перверзном укусу, зар је то нормално?
- МАНКИ: А теби је у реду да мене преко океана јуре шинтери, у овим годинама, само зато што сам некада, као млад, одустао од радничке класе и њиховог права на благоутробије?
Зар сам ја дужан да им школујем децу да их квалификујем за дегенерике, моје геноидне непријатеље и прогонитеље, да им сваке године печем ћурку за Божић и још надевену сувим грожђем и пекмезом од шљива?
Пих, па ти немаш појма какав гад живи тамо и какав прост укус имају амерички примитивци, шта све они очекују од своје више класе. Некад је тамо живела отмена раса, витки и снажни ратници а онда преко Велике воде дошли дебели примитивци и истребили их да би било довољно теста за њихове клониране ћурке.
Тамо је успешан човек обична марва и слуга дегенерика који би да остатак света протуре кроз своја проширена црева, а њихови манекени од двеста кила љуљају своје сало на модним пистама као насукани китови на атланским обалама.

Тамо се организовано иде у лов на људе и у њих се пуца као у стоку. Е, та стока хоће да влада светом.

(Аврам њакује новине, сјрема се да иде)

Где ћеш сад?

АВРАМ: Па, не знам, али... морам да идем да не помисле моји да сам се опет изгубио.

МАНКИ: И нећеш да кажеш адресу?

АВРАМ: Што да не, тако образованог интелектуалца, истина, нашминкан си као марципан, али... популарна личност, уметник и... експерт! Била би част за цео крај, само, у ствари, прошла је вечност од кад не попуњавам формуларе и заборавио сам, али... ти дођи. Дођи, дођи. То је једина оронула кућа иза парка са доминантним подрумом пуним несрећника, плитко укопаних, беле кости чекају милост која не долази да јој својим доларима поново учврсти темеље и дезинфикује од пропасти. Сад је потпуно посрнула, плот разваљен а и сама је склона паду. Мада, крај је леп и птице заносно певају, само што испод камена стално вребају неке гује и аспиде. Али, ми пазимо. Не идемо боси по дворишту и високо дижемо ноге кад газимо. Кад дођеш и ти се мало припази да ти се неки гад за ципелу не закачи, да га у кућу не унесеш. Мада у њој све врви од гамади.

МАНКИ: Дођи ћу, дођи као Ханибал на Даци, да погазим гмизавце и остала говна што шире свој смрад кроз цветне ружичњаке на јутарњем поветарцу.

Или, можда, да ти мало подигнем углед у очима фукаре, у црном кадилаку, без шминке, али обучен као генерал. Нек знају да је и тебе сунце огрејало, да је стигао дуго очекивани благослов и крвава одмазда.

АВРАМ: Само да не помисле да долазиш из градске мртвачнице, могу још живог да ме спакују и припреме за обред.

МАНКИ: Обред, обред, биће обреда кад ја дођем са мојом винчестерком, али не за тебе, мили мој старче, драго моје биће.

(Ошкочава њанијалоне и вади винчестерку из ноџавице, затим је рејейтира. Ослобођена ноџа више не храмље)

Свет се мора релаксирати и чистити од сваког ђубрета, да би могло бар у старости да се дише пуним плућима.

(Дубоко и снажно дише)

Да нема младих, стари можда не би морали ни да одлазе. Овако, место на планети је ограничено и више нема простора ни за градове, ни за њихова гробља. Где да сахраниш десет милијарди пацова нашег габарита, јер само је питање дана кад ће се сви они наћи на одру пред онима који још не постоје ни као идеја.

Али, пошаст се незадрживо шири. Ево, видиш ону двојицу у дугачким мантилима што завирују у сваки жбун и чепркају по њему? Они троше мене. Хоће да ме спакују у технолошки модеран контејнер и да ме пошаљу својим газдама у Америку.

АВРАМ: Мени они више личе на беле носороге који пасу украсно шибље или га можда чак и запишавају.

МАНКИ: Значи, они су већ ту, и ја сам ту, и ти си ту и видећеш како ће те ускоро ставити на испит. Али, ја идем горе, међу гране у густо лишће, а ти немој да ме одаш, брата својега, види шта ћеш и како ћеш са њима.

Ја ти предлажем моју винчестерку, свакоме по метак у чело и спасио си душу своју. И моју. Јер то су опасни командоси, истренирани да муче заробљенике.

(Предаје му винчестерку)

Ево ти моја пушка, ако претерају, да имаш чиме да се браниш.

(Рейѝтира је)

Овако се убацује метак у цев. Побѝ говна!

Лако и сѝрејно вере се и несѝаје у самој крошњи дрвѝа. Аврам сѝавља ѝушку на клуѝу и ѝокрива је својим манѝилом.

АВРАМ: Ма чекај, чекај, где ми ували ову глобу; нисам ваљда луд да пуцам у људе.

Уосталом што и да не?

Ау, какве њушке имају, ко да су побегли из твог циркуса.

(Чује се ошѝар звук бронзане звиждаљке. Заѝим, кашаљ и кијање)

Ех, да је ту мој бата, авануриста и ловац на афричке звери, да их он узме на нишан.

Или бар мој син командир Влајко и његова румунска вампирица Флора, водник.

Овако ноге ми дрхте, руке ми се тресу, у глави ми мутно, не бих погодио ни Авалу, а камоли шинтера.

Прилазе Сенка и Балега са сйравама за хваїање йаса луїалица. Сенка се ѓуши од кашља.

СЕНКА: Јао, осећам притисак на ребра, толико су ми плућа отекла, само што кроз уши не експлодирам. Све ме боли.

БАЛЕГА: *(Гледа у крошњу)*
Бре, ал' серу ове птице! Доле керови и мачке, а одозго говна падају на нас ко конфете. Цео парк је окречен у бело.

СЕНКА: Гачци кењају ко камиле.

БАЛЕГА: А и полицијска коњица производи велике купове.

СЕНКА: Зато нам је трава тако зелена.

БАЛЕГА: И коров буја.

СЕНКА: А тек дрвеће. Види ово колико се разгранало.

БАЛЕГА: Ко зна шта све мили по њему.

СЕНКА: И све то испушта фекалије.

БАЛЕГА: Изобилно.

АВРАМ: И Порториканци врше нужду где стигну, али код њих је заступљен естетички принцип, лака и брза музика. Ти цене све што се креће и производи неки склад и по цео дан певају литургије сваком живом бићу, амеби или инсекту. Гамад обожавају а воле да једу и оно чега се ми гнушамо: крокодиле и жабе. Ту они виде величину Бога а врхунац у нашој бубашваби, којој нежно певају...
(Пева на шїанском и иѓра у лаганом ритму румбе)
“... Ла кукарача, ла кукарача...”

СЕНКА: *(Слуша ѓа и ѓледа замишљено)*
Ајде што је ваздух крцат комарцима и другим инсектима... Ту су и ласте које их облапорно гутају и претварају у говно.

БАЛЕГА: По стазама гамижу милиони гуштера и ла кукарача.

СЕНКА: *(Кија и кашље)*
Амброзија цвета на све стране. Здрав човек не може да дише, нос ми цури, удави ме нека бела пена у плућима.

БАЛЕГА: Прави рат између птица и буба за превласт у парку.

СЕНКА: *(Осврће се)*
А нашој звери трага ни од куда. К'о да је у земљу пропао.

- БАЛЕГА: Лажу да има сто година. Креће се вешто ко јарац а бори снажно ко медвед.
- СЕНКА: Гадна нека генерација. Види овога! Игра ко луд.
- АВРАМ: Ех, та магична поетска реч, тај црни шесто ножни гмаз коме, док лази по теби и полако се приближава твојим отвореним устима, ти певаш нежну, љубавну песму...
(*Игра и љева*)
Ла кукарача... ла кукарача...
Целе ноћи спавам ја...
... свако ђубре претвараш у злато и лепоту и дајеш му смисао, а не да скитнице третираш као псе луталице и одбегле мајмуне, што ви смрадови амерички радите овде на Балкану.
- СЕНКА: Еј, деда, стигла ме велика беда. Уво ме боли, грло гребе, за тебе ми се јебе. Жена ми Стаменка, ја се зовем Сенка. А ово је мој колега, уважени доктор Балега.
- БАЛЕГА: Нисам Балега зато што сам Американац ни што сам пореклом говнарац већ ми се снага кад год сам у скоку, осећа на стоку.
(*Скаче четворonoшке и лаје*)
- СЕНКА: Више се осећа ужегло сало, ако му се само приближиш мало.
- БАЛЕГА: Море, ако пратиш мирисну скалу, више на шталу, па тек онда на бели лук и смеће, јер жене воле здраве, а болесне неће.
- СЕНКА: Него, јес' ти глед'о неки програм, јебо те доктор Балега Богдан, знаш како изгледа мајмун кад гладан тражи сомун? Да ниси вид'о једног како у костиму кловна около једе говна, несташно скакуће по цвећу и вере се по дрвећу?
- АВРАМ: Ништа сем два бела брва како у фасу траву пасу.
- СЕНКА: А ти си изгледа неки стихоклепац ко да те правио неки божји светац.
- АВРАМ: Ма јок, море, него ми је забрањено да причам, о, гнусни створе, са уличним шинтерима, да се не размећем пред свиње својим бисерима.
- БАЛЕГА: Зар си ти кер, вук ил' нека слична звер, па не волиш псетоловце?

АВРАМ: Мрзим псоглаве јер имају псећи лик а људски облик. Али ви сте, како видим, више дупедавци него мајмуноглавци. Звери крадете, старце прогоните, децу на грех наводите.

СЕНКА: Чек, чек магарче, задрти јарче, имаш ти огрлицу да те сад не одстрелим ко дивљу грлицу?!

БАЛЕГА: Види прво да нема буве.

СЕНКА: Ако нема прописан литар, обичан је скитар.

БАЛЕГА: Да га водимо у штенару, па нек тамо завија и лаје у стопе, док му сузе срце не истопе.

Падне на земљу у чети́вороношке, дахћући и лајући скакуће око Аврама, који покушава да га рийне ноћом, и ијужно завија.

АВРАМ: Бежи од мене, ругоба псећа.
Не дувај ми у лице своје одвратне жвале.
Ја нисам предмет твоје глупе шале,
Да ме лиже и у лице дахће пуна бува врећа.

СЕНКА: Где је онај што је седео с тобом? Нагло нестаде. Да није испарио тртичњак ил' се завук'о у неки кртичњак?

БАЛЕГА: *(Седне на земљу).*
Море, види да се тај није укачио горе на дрво, кад га дохватим, разбићу га прво.

СЕНКА: Да не виси са неке гране, док и њему ноћ у глави не сване, да нас ко слепи миш не заскочи да ми улети право у очи и пусти своје слане слине, да не ослепим од те отровне силине. И онако ме удави ова кијавица, јебем ли јој свеца.
(Кашље)

БАЛЕГА: И кашаљ ти је магарећи.

СЕНКА: Ал' није псећи.
(Гледа навише у крошњу)
Шта ако ме испрска својом штрцаљком? Да ме покваси по коси, само ми још то треба...

БАЛЕГА: Видиш како тешко долазимо до хлеба.
(Гледа и он у вис)
Да не пуца он озго на нас, наоружан је и опасан ко бесан пас.

СЕНКА: Лишће је много густо, ништа се не види. Мора да је то неки арички брест.

- БАЛЕГА: Семе из Танзаније.
- СЕНКА: Не види се ни гнездо, ни птичица.
- АВРАМ: За ћоре је и чаша воде море.
- СЕНКА: *(Савија Авраму руку на леђима)*
А нећеш да кажеш ди ти је брат, јебо га стари сват?!
Нећеш, а волиш да кењаш у стиху, ко да си неки песник,
божји изабраник.
- АВРАМ: Јој, јој... какав ти је то штос да ми дуваш нос, рука ме боли, а кад ми ватра нека уз кичму насукне, лако може да пукне. Знаш ли ти, кол'ко су старе ове кости, будала је, боже опрости.
- БАЛЕГА: *(Замишљено ѓледа у крошињу)*
Како ли само транспортују овако велико дрво на толике даљине?
- СЕНКА: То је бар лако, то зна дете свако. Кад циркуски слон у гостима сере, семење афричко свуд развеје да има мајмун где се вере.
- АВРАМ: Пусти ми руку, одмакни се да ми твој назеб не пређе.
- СЕНКА: Ма ја сам здрав што се тиче мене, него ми амброзија тера организам да вене.
(Чује се криј ѓрасак. Аврам клоне)
Е сад нешто пуче! Шта ли пуче, ако није наше одбегло луче, рука ил' грана, нити видим, нити могу да га питам.
Пао је у несвест.
(Виче)
Деда! Еј, деда, шта ти је, пробуди се! Нисам стегао јако, да ми умре Стаменка ако те поломио Сенка.
- БАЛЕГА: А ти ипак попусти, Сенко, видиш ваљда и сам како пролазници зуре овамо и обилазе нас у широком кругу. Не знам само јесу л' то људи ил' мајмуни, сви се нешто чешу, нико, бре, да приђе да види о чему се ради.
- СЕНКА: *(Шамара Аврама)*
Јес' пуко?! Јес' ти пуко ил' ниси? Ко је пуко? Говори бруко!
- БАЛЕГА: Де, не крешти ки врана!
- СЕНКА: Ти, ил' грана?

- АВРАМ: *(Отвара очи)*
Уф сав сам мокар. Тешко вама кад мој бата сазна шта ми радите.
(Виче)
Људи! У помоћ, народе православни! Разбојници ме муче, кости ми ломе, душу стару ваде!
- БАЛЕГА: *(Виче на пролазнике)*
Шта чекаш, море, торту? Бежи одавде, стоко, јебем ли ти мајмунску сорту!
- Дува у звиждаљку. Пролазници преишрчавају поред њих. Чешу се ко мајмуни, ударају њесницама у груди, скачу и беже на све стране.*
- БАЛЕГА: *(Сивавља му шаку на усћа)*
Ћут', матер ти псећу, што с' измичеш ко да сам губав?!
- СЕНКА: И дереш се, бено, ко да те јебемо.
- БАЛЕГА: А ништа ти не радимо. Ништа. Јел' ти радимо штогођ, а?! Само се љуцки распитујемо а ти нас саботираш у службеном послу.
- АВРАМ: А кад он дође скинуће вам кожу својим дресерским корбачем.
- БАЛЕГА: Јебе се њему што ми морамо звер да ловимо, свет од зликовца да спасавамо. Јел' ти разумеш кол'ка је он опасност за околину? Ђаво, а не деда!
- АВРАМ: Видећете ви шта је беда кад мој син командир ђаво и његова вампирица Флора, водник отуда наиђу. Сваки дан по парку патролирају и чекају да се душе праведника заморе и покају што су некад чиниле добро па их чакљом одвлаче право доле, у подрум. Од Бога досаднога и славољубивога отимају безгрешне које је живот заморио и исцрпао.
- СЕНКА: А одакле треба тај ђаво да дође?
- БАЛЕГА: С оног света, лично вође.
- АВРАМ: Ма, не, не! Живи у Америци генерал и већ је кренуо бродом још пре три месеца. Еј, ти што толико заудараш, измакни се мало од мене.
- БАЛЕГА: *(Измиче се махиално)*
Е, јебем ти ја ову луду земљу. Да нема глади и болести никад нико умро не би.
- СЕНКА: Умирате ли ви Срби некад од старости?

- БАЛЕГА: Свак има по неког ђавола у Америци и генерала у фамилији.
- АВРАМ: Код мене обрнуто. Нечастиви у кући а генерал напољу.
- СЕНКА: А овде све зарасло у коров. Саде амброзију у саксијама, по терасама, сама ниче у разрушеним домовима и запуштеним двориштима. Сви паркови и тротоари су под канадским тополама чији памучни цветови у јесен сеју алергију и смрт.
- БАЛЕГА: Уопште не знам како дишу.
- СЕНКА: Зато је нама и запао овај посао. Јер овде све по пола: пола ја, пола ти. Пола мени, пола теби. Пола луди, пола доктори. Пола анђели, пола ђаволи. Пола лопови, пола полиција. Пола живи у Србији, пола у иностранству. И сви знају неку вештину како да добро живе, а да ништа не раде; како да троше а да не плате.
- БАЛЕГА: Једино ми висимо. Нигде не припадамо.
- СЕНКА: Наше је да се уденемо негде између неба и земље и да правимо равнотежу. Да не претегну доктори.
- БАЛЕГА: Или полиција.
- АВРАМ: Имаш мобилни?
- БАЛЕГА: Еј, Сенко, не смемо да се вратимо без резултата. Мо-рамо да га притегнемо. Да нам каже где је наш мајмун или нек сам то буде. Уосталом толико су обојица стари да потпуно личе један на другога.
- СЕНКА: Само што овај није нашминкан. А шта ће ти мобилни?
- АВРАМ: Да зовнем Влајка да дође по мене. Изгубио сам веру у себе. Не знам више где сам. А не сећам се ни ко сам.
- СЕНКА: Не брини ти ништа о томе. Ми ћемо да те водимо. То нам је посао. Да скупљамо изгубљене и нестале где год их нађемо. Живе смештамо, мртве сахрањујемо. За све има места.
- АВРАМ: Мој Влајко има картотеку по којој их слаже и чува дубоко под земљом у трапу. Кад год му се отвори рана на глави њему цури мозак и уводи га у црвену фазу.
- СЕНКА: Добро, а шта је твој син? Чиме се он бави, мислим?
- АВРАМ: Центрипетални играч, ето шта је. Моћно свира у трубу и везује ме за кревет. Све су му руке кржаве. А Флора удара у кастањете.

- СЕНКА: Маршеве ил' химне?
- АВРАМ: Молим?
- СЕНКА: Шта свира? Маршеве ил' химне, повечерје ил' устајање, јуриш ил' повлачење?
- АВРАМ: Литургију свира кућним љубимцима. И маму Хуаниту, после чега запада у депресију и дуго плаче и рида. И за косу се чупа из неког дубоког, нејасног очајања. Али, добар је он. У Бога верује. И саосећа са целим живим светом. Свака патња га емотивно погађа. Није као ви. Безбожник. Он у бубашваби види људско биће а ви у човеку бубашвабу. Само подигнете ногу и згазите га ципелом. Њему су руке кржаве, а вама ципеле. У томе је разлика.
Разумеш ли сада зашто нећу са вама? Због тужних псећих очију које су у вас гледале широко и са поверењем док сте их ви гасили и полуживе бацали у крематоријум.
- БАЛЕГА: Море, ићи ћеш, ићи. Као бела лала. Да кажеш све што знаш. Кад те пропустимо кроз наше апарате и детекторе сетићеш се и своје прве љубави и како се зове и какав је укус имала.
- АВРАМ: Парадајз.
- СЕНКА: Шта?!
- АВРАМ: Позвала ме на свеж парадајз у њеној башти. Марија, Мара смо је звали, облак у панталонама. Обожавала је Мајаковског.
- МАНКИ: *(Сакривен у крошњи љубимично рецитирује):*
“Марија!
Песник сонете пева Тијани,
А ја,
Цео човек,
Сав од меса,
Тело твоје просто молим,
Као што хришћани:
“хлеб наш насушни
Дажд нам днес.”
Марија, дај”!
- АВРАМ: “Марија!
Име твоје бојим се да не заборавим,
Некакву реч рођену
У мукама ноћи
Величином једнаку Богу.”

- МАНКИ: “Тело твоје
Чуваћу и волети
Као што војник осакаћен,
Без моћи,
Излишан,
Ничији,
Чува своју јединицу ногу.”
- АВРАМ: “Марија,
Нећеш?
Нећеш!
Ха!”
- МАНКИ: “Значи – опет,
Док мрачно је све то,
Узећу срце,
Исплакано грозно,
Да га носим,
Ко што
У штенару псето
Носи своју шапу пресечену возом...”
- БАЛЕГА: Ха! Шта је ово? Ко то говори из грана?
- СЕНКА: Наша птичица, изгледа, пропевала.
- БАЛЕГА: Ђију - ћи...
- СЕНКА: Сиђи доле, сиђи доле. Слети ми на прстић.
- АВРАМ: Месечина је била као сунце јарко, само хладна, а ноћ топла; парадајз румен као њено лице. Дотле сам увек био стидљив, али тада, не! Више сам осећао неку привлачну силу него стид. Просто ме је месечева рука гурнула њој на груди. Кад сам јој осетио врелину даха, прво сам је лизнуо по носу, као пас. Све је мирисало на зрео летњи парадајз. Толико сам био узбуђен да се умало нисам онесвестио. Глава ми се испунила неком врућом паром а ја сам се, као шпагети кувани у лонцу, само срзоао на колена.
- МАНКИ: Била је то моја рука, Ашо. Ја сам наговорио Мару да те позове у башту. Ја сам те погурао у њен загрљај.
- БАЛЕГА: Да саставимо штапове, да их жицом чврсто увежемо и да га свучемо доле. Јес' чуо, Сенко?! Додај своју хваталку. Додај овамо!
- СЕНКА: Ма само течност да не шкروпи одозго на нас. Знаш и сам како сам осетљив на влагу. Де, само да се мало измакнемо.

Узимају дистанцу и покушавају да сасијаве хвајлашке.

АВРАМ: А ја... ја сам мислио да се ти њој свиђаш и... и...
(Плаче)

умрла ми је на рукама, бато. Рано, сувише рано сам остао без ње. С? м, са Влајком, некако ни сам нисам веровао да од таквог жира може да израсте толики храст, тако злокобан и силан. Штета што га верерица није на време појела. Овако, огроман и јак, кад обуче униформу, во рогати, ништа живо не мож' да му се супростави, ни мртво, храни своје абоненте бубама и по ноћи ми свира порториканске песме, тера их да играју. А оне брзо гамижу и беже од њега, незахвалнице дебеле, па се усамљен секира и само уздише; не може да спава, савест му немирна, и у мени види опасност, оцу својему. Нигде ме из куће не пушта. Сав је узнемирен ваљда зато што је тако рано остао без мајке.

А добар је он, добар, волина, има самилости за изгубљене и сиромашне, ставља их у картотеку и све држи закључано у подруму. И њих и њихове податке. Само што су подаци на сувом а они у влажном песку труле и лагано се распадају, кад зачепкаш, беле кости им се провиде. Румунка држи кључеве од породичних фотографија и не да никоме да се приближи, да приђе вратима, не дај боже, одмах потегне пендрек и удара, бато. Разби све живо вештица.

(Плаче)

Мени нико не верује, сви кажу да сам сенилан. А можда заиста и сам измишљам гадости. О, Боже! Више ни у шта не верујем. Ни у тебе.

МАНКИ: Не плачи, Ашо, не да тебе твој бата Манки, да те они пеглају и перу мозак. Са њима се треба бескомпромисно обрачунати, говна побити! Ето, зашто још нисам умро, каква је моја мисија.

БАЛЕГА: (Довршава посао)
Готово. Ајде сад, завуци је одоздо.

СЕНКА: (Гледа навише, обилази око дрвеша)
Не видим ништа. Јој, јој, нешто ми прсну право у око.

БАЛЕГА: А ти узми дистанцу.

СЕНКА: Дај хваталку да га свучемо доле.

АВРАМ: Белзевуб! Ето шта сам ја. Сетио сам се, бато. Сетио сам се ко сам.
 Белзевуб, златна буба коју они држе у шпајзу везану за гвоздени кревет заједно са туршијом и киселим купусом на полицама. Да својим сјајем намамим мој народ буба и црва да мртве нахране њима.
 И док друга гамад прелази милећи преко мог леша, син ми свира у трубу, а снаја удара кастањете.
 ... Ла кукарача! Ла кукарача!!!
 Ето шта сам ја. Краљ буба у заробљеништву коме чувари свирају веселу румбу.
 И бију ме пендреком да им не поганим и не крвавим беле чаршаве.

Балеџа ѓура хваѝаљку за ѝсе ѓоре у крошњу.

СЕНКА: Ма гурни ту замку горе, провуци омчу кроз гране, гледај да му је натакнеш на главу и цимај, цимај док га не свучемо доле на земљу.

АВРАМ: *(Виче)*
 Живо биће мора у клозет, а они не поштују основни природни закон.

СЕНКА: Цимај! Цимај!

АВРАМ: Човек не може да живи заједно са својим изметом јер тежи ка висинама, ка небу, а фекалије иду доле у канализацију.
 И још ме грде и псују што још нисам умро, као да сам ја крив што сам изрод бесмртни коме је суђена вечна мука труљења, не у смрти, већ у животу.

МАНКИ: *(Паѝеѝично реѝиѝује, урла)*
 “Криллати ниткови!
 У рају да сте збијени!
 Гомила перјаша од страха ваља се!
 А тебе, што си тамјаном опијен,
 Распорићу одавде до Аљаске!
 Пустите ме!
 Нећете ме зауставити,
 Лажем ли, у праву ли
 Сам ја,
 Али више не могу да будем спокојан.
 Гледајте,
 Звезде су опет обезглавили
 И небо окрвавили од покоља!

Е - хеј!
 Небо!
 Скини капу!
 Ја долазим!

Глухо.

Васиона спава
 Положивши шапу
 С крпељима звезда под огромно ухо.”

АВРАМ: Мајмун је он! Ја сам пас, умем да лајем,
(Завија и лаје као пас, Балега свира у звиждаљку)
 и да се умиљавам, да играм и певам “зашто ђаво срећу
 нема”. Навикао сам на поводац.
(Игра и пева):
 “... Ла кукарача...”

Водите мене!
 У штенару! У штенару где се не лаје појединачно и
 спорадично већ унисоно у хору у којем цело чове-
 чанство завија своју химну љубави и литургију смрти да
 нас ослободи зла које сви живимо. Да нас ослободи овог
 жебеног, овог пасјег живота!

МАНКИ: *(Виче са дрвџа)*
 Одбиј, стоко! Поломићу ти справу!

АВРАМ: Не дирај слободног мајмуна, брата мојега, који скаче с
 гране на грану; за њега океани не представљају пре-
 преку и врши нужду где хоће. Таква је слобода тамо где
 за свако говно постоји ајкула која се њим храни. Ништа
 се не баца, све се рециклира: фекалије, поезија, драма,
 позориште, филм, живот и смрт. И све подлеже основ-
 ном проблему:
 “Пси у штенару, мајмуни и клонови у циркусу!”
(Вршии):
 Иииииии.....

МАНКИ: Тако је! Хоћу римејк сопственог живота, али у другој
 подели. Нећу опет да будем мајмун! Хоћу да будем
 тигар! Гррр...

БАЛЕГА: Ма само да га ја видим, да му на главу натакнем омчу, да
 га мало придавим и спустим на земљу. Дођи, тигре, дођи.
 Помоли њушку да ти видимо чељуст, измеримо зубе.

СЕНКА: Па сад... ако ме штрцне, не помажу ми ни кожане гаће.

БАЛЕГА: Шта ти је, Сенко, не бој се, видео сам како шарпланинци цвиле под мојом омчом, данска дога кркља без ваздуха а камоли метузалем са мајмунским претензијама. Само ти пази да ти одозго не скочи на главу ил' да ти нека живуљка не пљуцне говно у око.
Готов је! Готов је!

МАНКИ: Јој, јој, пуштај, бре, удави ме, мајку ти јебем шинтерску.
Ухваћено̄ у замку око враӣа, кловна ж̄рубо свуку на сѝо.

БАЛЕГА: Аха! Коначно си долијао!

МАНКИ: *(Пљуне ж̄а)*
Fuck your mother!

АВРАМ: *(Приђе Манкију)*
Знао сам! Знао да си ти. Чим сам чуо “Облак у панталонама” срце ми је задрхтало, срце огрезло у греху, бато. И сетио сам се свега. И Мајаковског, и твоје Марије, моје Маре која се, можда, погрешно али трагично определила. На коленима те молим да опростиш беднику, свом млађем брату, шта ћеш, таква нам је лоза непоуздана, а ја сам те можда издао због велике, луде љубави и зато хиљаду пута пожелео смрт. Али, не могу да умрем, не, док ми ти не опростиш. Зато те молим за опроштај да на миру умрем, да откупиш нашу породичну гробницу и да ме у њој сахраниш, крај деде кога је у мом присуству погодила аустријска граната и одсекла му главу. Доручковали смо качамак и млеко и све би било у реду да граната није улетела кроз прозор петнаестог октобра хиљаду девесто петанесте у четири ујутру и направила дар - мар. Иако сам био још дете, призор који сам тада угледао, не могу никад да заборавим. Деда је остао да седи за столом а његова глава, сва бела од млека, у другом углу собе. Од тада, бато, од тада живим у неком страху, далеко од сваке реалности. Ништа не разумем, ништа не знам. Знам само то да те нисам ја отерао у Америку, не, она је, она те је, она наговорила да нам породицу оставиш на миру, није више могла да слуша гадости, да живи распета. Сећаш се колико те је само Влајко волео, као да си му ти отац и никад те није заборавио. Чека, чека у великој грозници и нада се да те види пре но што му мозак у потпуности из главе исцури. Јер и он је рањен. Тешко обогањен и заслужује опроштај.

- СЕНКА: Дај мени ту хваталку. Бежи деда, де мрдни мало гузицу одатле, ослободи простор, видиш да се човек гуши. Попусти мало, Балего, очи му из дупљи испадају.
- БАЛЕГА: Добро и да попустим, ал' ди смем, шта ти је, сâм си се уверио колико је неискрен, него, иди ти околo, зађи му с леђа да му скембаш и ноге и руке. Видиш каква му је мимикрија! За час се маскира у травку или суви лист, једино што не пршти кад га нагазиш, него пишти ко гуштер.
- СЕНКА: *(Зачуђено)*
Где си ти чуо да гуштер пишти?
- БАЛЕГА: Гуштер ил' жаба, чак и пуж. Важно је да га нагазиш како треба. Онда само урла и запомаже. То ти је сваки дивљи створ, поготову ако је безобразан мајмун. Држ' га!
(Раширених руку покушавају да га ухватише. Кловн им вешито измиче, затим хвата омчу и олабављује је)
Клепи га мочугом, шта чекаш?!
- СЕНКА: Не вреди кад се штрца. Растргнућу га кад га шчепам.
- МАНКИ: Не идем ја никуд одавде. А, јок! Циркус је сада мој живот, на трапезу без мреже, ако се одозго стремкнем, то је друго, сâм пао сâм се утепао, али не враћам се ја више у кафилерију, јок! Да ме бијете и мажете говнима, да ме јебете и поливате оним густим, слаткастим сирупом што привлачи коњске муве да ми крв пију и уједају као пред кишу. Укроћена горопад, то да, дај ми љутог лава и кинеског змаја, да на ужету жонглирам бронзаним алкама, седам патуљака и брадату Снежану. Вештицу, каравештицу од три метра да прескочим из места, шта ако ми тур мало и потпали, то хоћу, али нећу да ме професионални дебили третирају као глупог кера само зато што они мисле да су шинтери. Не верујем ја у вашу смрдљиву идеологију, лоше сте је прерушили, ако мешанци беже од ваше појаве, расна џукела има да стане на мегдан и да се бори.
Дај ми, Авраме, моју винчестерку да им главе про- свирам, да звери њима нахраним само ако могу да превазиђу тај воњ који су понели собом из свога завичаја.
- СЕНКА: Охо! Сад још и вређаш, мајмуне.

БАЛЕГА: На кога си мислио? На кога? Ко овде заудара? Ја или он?

МАНКИ: Ти, не! Ти, свакако, не!

БАЛЕГА: Ето, Сенко. Овог пута нису мислили на мене.

МАНКИ: Ти не заудараш јер си већ давно црко, само што се још нико није усудио да ти приђе и затвори очи. Ти се распадаш од смрада и неке акумулиране прљавштине помешане са твојим излучевинама.

Балеџа га расѝали својом мочуџом за ѝсе. Кловн ѝаде раскрвављен.

БАЛЕГА: Ако овде неко не зна да је већ одавно мртав, онда си то сигурно ти.

Аврам ѝодиџне манѝил, дохваѝи винчесеѝрку са клуѝе и уѝери је у Балеџу.

АВРАМ: Слушајте ви, господине! Ко зна какав укус ви имате кад се толико осећате на говна; њима се храните, лежете и устајте у њима. Хоћете да пробате и укус олова, можда је баш то што ће задовољити ваш шинтерски аспект? Можда вам то треба, а?!

БАЛЕГА: *(Исѝустѝи хваѝаљку)*
Јебо те, па они су и наоружани.

МАНКИ: Пуцај Ашо, пуцај, не штеди говна, па они се тако и зову, осећаш како страх заудара, заслужили су све што им се деси, сами су то тражили.

Још из Америке ме прогоне. Прво моторциклима, моћне машине, чисти Јапанци. Моторним чамцем, брзим као муња, следили су моју подморницу све до луке. Нигде нисам успео да се сакријем од њих, живу главу да склоним. Звери су ми преплашили, кад их осете, слоновни ричу, тигар не сме из кавеза да изађе, ареном да прошета. Седе у првом реду и програм фиксирају. Кинески змај, ту скоро, таман да ригне ватру и запали металне обруче, кад их угледа како нетремице пиље у њега, само подригну и исповраћа се на цео први ред. Зато окини, окини, окини! Право у псећу њушку, мајку им псоглаву јебем, нек Србија и њима буде крај.

БАЛЕГА: Нисмо то били ми, господине Манки, можда неки други агенти, не знам само шта ми овде радимо кад ви сами имате толико својих ловаца и ликвидатора. Истина, ми смо на конкуренцију навикли, али, кунем се да никад нисмо били у циркусу, иако смо се свуда завлачили и на себе навукли најразличитије вирусе и бактерије, а Сенка

чак и алергију. Кас сам био дете тата ме је само једном водио у зоолошки врт и ту сам се лоше провео. Баш лоше.

СЕНКА: Лоше, бога ми. Украла га мајмуница Ката и стрпала му дојку у уста, одвратну мајмунску сису, одатле му тај став и манир. Три недеље су ватрогасци покушавали да га упуцају. Једва су га отргли из њеног мртвог загрљаја. Зато толико мрзи мајмуне.

БАЛЕГА: А ти их волиш?

СЕНКА: Ја бар нисам сисао мајмунско млеко, Балего, истина, пио сам америчко у праху али вештачко зато и нисам толико снажан као ти, али бар се јако не осећам и сав сам посвећен задатку од чијег извршења зависи цео мој живот.

МАНКИ: Шта?! То нисте били вас двојица?

БАЛЕГА: Не.

МАНКИ: А откуд они и ко сам ја?

СЕНКА: Шта ја знам ко су и јесу ли они уопште, вама се не може веровати, пошто сте све помешали и мислите да сте артисти у циркусу, да сте допутовали овде подморницом са целом америчком менаџеријом иако сте цео живот провели у азилу за умоболне који сами пацијенти зову кафилерија.

БАЛЕГА: Одатле сте синоћ побегли и јавно извршили злочин баш са том винчестерком.

СЕНКА: Ето, ко сте. Лудак и злочинац!

МАНКИ: Немогуће.

СЕНКА: Могуће, могуће, али само овде, код вас у Србији. Брат те је стрпао у лудару а теби рекао да идеш у Америку. Отуда цео овај кобни неспоразум.

МАНКИ: А ја сам мислио да сам генерал.

АВРАМ: Јеси, бато, генерал, него шта си, пусти ти наше локалне интриге пуне злобе, љубав је важна и истина да си ти наш генерал и да те сви ми волимо и чекамо, не толико због чина, колико због нашег неизмерног сиромаштва. Свака твоја помоћ би добро дошла свима нама, а нарочито Влајку који чезне за разголићеним девојкама на плажама Хонолула. Румунка је толико конзервативна и строга да му је потпалила ломачу сексуалне фантазије на којој се пече као во на ражњу. Душа му изгоре од чежње.

- СЕНКА: Добро, деда, добро, можда си ти у праву, ко зна, можда су сви они генерали, у сваком случају провукао се ту и по неки император, има један који за себе тврди да је последњи руски цар Николај и по цео дан плаче што му је Лењин побио породицу, а повремено га чујемо кад вечерњи сутон прође кроз решетке, како из баса пева “Ехеј ухњем...”
- БАЛЕГА: Него, деда, дај то оружје, није за тебе, не знаш ни како се употребљава, видиш како ти се тресу руке, ни слона не би могао да погодиш а можда убијеш неког случајног пролазника. Ајде, почиње већ и стомак од муке да ме боли.
- АВРАМ: Е, будало! Не знаш ти шта је око соколово и колико зликоваца је ова рука откачила у рату. Само да знаш да то није грех не би тако глупо рескирао кожу.
(Седне на клуѝу)
- БАЛЕГА: Јооо, што ме стомак боли и напиње се, бојим се да не експлодирам.
- СЕНКА: Држ’ петљу, не дај се, Балего, не може ти ништа. Видиш да и он сам мора да седне ако хоће да пуца.
- БАЛЕГА: Па ако већ мора да седне што не нишани у тебе него у мене.
- СЕНКА: Ко ће разумети сенилног старца? Можда зато што га твој специфични воњ иритира, директно кроз ноздрве дражи му мозак чим он за овог лажног кловна тврди да је амерички генерал.
- АВРАМ: Тако је. Мој бата је из Америке. Није луд него генерал и долази да нас од беде спасе.
- БАЛЕГА: Ма не бојим се ја ни генерала, ни централног играча, само да он окрене пушку у другом правцу, да ми петља не попусти, да се овде јавно не обрукам.
(Креће на њеѝа. Аврам ѝоново реѝеѝира)
Окрени цев, окрени цев од мене, чујеш?!
Еј, деда, деда, бео си ки креда, пази се од шлога, ухватиш ме за мога!
- АВРАМ: Стој! Не мрдај или пуцам!
- МАНКИ: (Смеје се)
Пуцај, пуцај, шта чекаш, право у челенку да му се мозак његов разлије на нашу колективну радост.

БАЛЕГА: *(Охрабрује се)*

Море, дај то овамо, кад ти се љуцки говори, да те ја овом мочугом не бих...

Појури ка Авраму. Аврам окине, чује се њрасак, из цеви излети чеп од њлуће и њоџоди Балеџу њраво у челу. За чепом, из цеви извири шарена циркуска засџаваџа. Кловн се ваља од смеха.

МАНКИ: Тако, тако, да и ти видиш шта је пампур и како се црева отварају кад излети напоље.

АВРАМ: *(Разочарано)*

Шта је ово, бато? Какав је ово чеп и шта се то толико осећа?

БАЛЕГА: Пуче ко шампањац, јебо те!

СЕНКА: Само, што си се ти, изгледа, усро!

БАЛЕГА: Видео би ти да је у тебе пуцао.

СЕНКА: Ма знао сам ја да су то мајмунска посла.

БАЛЕГА: Можда обојица хонорарно раде у циркусу.

СЕНКА: Матори лажови и шарлатани.

БАЛЕГА: Опсенари и хипнотизери.

СЕНКА: Јевтини мађионичари.

БАЛЕГА: Држ' их обојицу, да нам од бруке опет не утекну.

СЕНКА: Ти левог, ја ћу десног.

Рашире руке и крену ка сџарцима. Одједном, ѓруне циркуска музика и на сџази се њојави арџисџичка њарада са њроменадним оркесџром. Ту су: слон, кинески змај, акробаџи, ѓуџачи ваџре и мачева, жонџлери, мајмуни на бициклима...

Чује се ѓлас са сџираним акценџиом како џреџиши из звучника:

ГЛАС ИЗ

ЗВУЧНИКА: Аванти пополо! Аванти! Вјени! Вјени! Ваша душа болесна ће излећимо с наша божанска уметнос, с наша ефикисан лек! Помаже за малоумна дјеца и исхлапјели старци, лећи фелики кашаљ, колера и куга!

Манки циркус!

Манки! Наша циркус у фаша престоница! Лећи сфаки ментални болес, убија досада! У фаш град нема фише зевање на празна јасла! Слон на три ноге, кинески змај што бљује јака и дебела фатра, жифи топ што брани фаша отађбина од сфаки унутрашњи и спољашњи непријатељ, јаје с четир ноге, пиле се дфе

глафе и други божји ћудеса. Манки ће фи покаше само за пет ефра по глафу. Онај ко дође са дфве не плаћа ни за једну. Дођи да фидиш шифи артисти шта сфе моше. Црни, рогати ћаво у кафез, бијели анђео у буре с најбоља малвазија и ризлинг. Бифе ради, музика сфира, змије и крокодили на роштиљ. Супа од корњача од петсто године.

Сѝарци се ѝомешају с ѝарадом и несѝају са сцене.

БАЛЕГА: Јој, јој, јој! Јебо те, пуче ми стомак. Где ћу, куд ћу? Шта ћу сад? Јао! Морам опет у грм.

(Чучне иза једног зрма)

Ух, готово!

СЕНКА: Шта готово?

БАЛЕГА: Па то, готово. Нисам стиг'о.

СЕНКА: Зар опет?

БАЛЕГА: *(Усѝаје, шири ноге)*

Уф, јебо те, ови нам поново умакоше.

СЕНКА: Кад болесни радимо. Теби пуца стомак а ја набреко, не могу да дишем од ове јебене амброзије.

БАЛЕГА: Па, ништа сад.

СЕНКА: Како ништа? Наћи ћемо их ако потрчимо за циркузантима.

БАЛЕГА: Ја не могу.

СЕНКА: Зашто?

БАЛЕГА: Није лако, знаш, кад гледаш смрти у очи.

СЕНКА: Пих! Па и није баш нека смрт. Више поруга.

БАЛЕГА: Видео бих ја тебе да је твоје чело било под чепом. А шта ти хоћеш? Да ме видиш са рупом у челу и укрупњеним крацима?

СЕНКА: Оно, краци су ти и сад укрупњени.

БАЛЕГА: Да ме нема, да ме ждери црви и пацови.

СЕНКА: Толико се, брате, осећаш, да не не верујем да постоји таква глад која би неког навела на твоја говна.

БАЛЕГА: Па кад ми пуче петља и... готово.

СЕНКА: Ја сам се од слона утроњао.

БАЛЕГА: А јес' вид'о змаја, колики је?

- СЕНКА: Па јес', ни мени није лако.
- БАЛЕГА: Ди лако, шта ти је? Ја сам већ свршио своје. Не могу да се померим, а камоли да јурим за мајмунима.
- СЕНКА: Па добро. Боље да пођемо у прихватилиште да се окупаш.
- БАЛЕГА: Прво да доручкујемо. Знаш колико мрзим воду. Целог живота сањам како се давим и кад је видим, почнем да се гушим, не могу да пијем а камоли да се купам.
- СЕНКА: А ти мислиш да је ја волим? Сав пиштим и цедим се као потопљени сунђер у мору. Сањам да се једном осушим и да као суво дрво шкрипнем на ветру у зору, а не да ми се у утроби легу амебе и водоземци па да заједно са њима по сву ноћ бућкам и крекећем.

Прилазе полицајац и полицајка у униформама њод њуном полицајском ојремом. То су командир Влајко и водник Флора.

- ВЛАЈКО: У јебем ти овај живот овде, дође ми да идем у Хонолулу, Флоро, не могу више. Градом врви силна гамад, не можеш улицом да прођеш а да ти неки гад не гамиже преко ципеле и још оставља слузав траг. Паркови загађени од смрада! Не може да се дише. Свака цукела их засерава и запишава. Шта се, бре, ово оволико осећа?
- ФЛОРА: Не иде се више нигде без гас - маске.
- ВЛАЈКО: Па, не гори ништа, само нека загоретина продире у плућа и изнутра их блокира. Еј, ти!
- БАЛЕГА: Полиција?!
- ВЛАЈКО: Не, него ватрогасни музичари, јебо те отац! Ја сам шеф оркестра и прва труба, а она удара у бубањ и свира чинеле.
Шта радите вас двојица овде у јавном парку? Ловите керове?
- ФЛОРА: Ма јок, него кењају по украсном шибљу, загађују природну околину, ето шта раде, јебиветри.
- ВЛАЈКО: Приђи овамо! Не, не, јок бре ти! Остани тамо где си, јебо те капелник. Види, види, овај се, изгледа, начисто средно. Нешто жуто се цеди из њега и капље на стазу. Шта је то?
- ФЛОРА: Па говна, командиру, шта би друго?!

- СЕНКА: Не ја, он можда, друго сам ја. Ја се редовно купам иако сам и сѝм осетљив на сваку течност.
- ВЛАЈКО: Добро. Ајде ти, што се купаш. Како је твоје име? Приђи ти!
- СЕНКА: Жена ми Стаменка, ја се зовем Сенка, господине ватрогасни.
- ВЛАЈКО: Сенка, Сенка, кад те опандрчим овим пендреком по ушима остаћеш без ње, сам на голом сунцу. Мене си нашао да вучеш за нос. Шта си ти кад су ти дали женско име?
- СЕНКА: Ма јок, море, ја сам код куће Схадоњ него ме у Србији тако зову зато што сам више провидан него мршав. Таман посла, шефе. Ми тамо власт више уважавамо него цркву. Боље ти је да се замериш Богу него полицји.
- ВЛАЈКО: Па шта онда трабуњаш, зар ниси схватио да мало разбијамо монотонију живота, видиш како је све пусто и досадно, све стоји, ваздух се укочио, само се гамад цилита.
Него ти! Ти! Донеси личне карте, не ти, бре, стоко усрана, тебе не могу ни да приведем тако унеређеног, него овај што се купа.
- ФЛОРА: Дај га мени да га ја мало бућнем у воду и сапун, командире, да му рибаћом четком изрибам кожу, па да ви'ш како ће ти онда замирише.
- ВЛАЈКО: Да проверимо податке, да ве туримо у картотеку. Ко сте, одакле долазите и шта радите овде. Шта је то?
- СЕНКА: Пасоши. Ми смо Американци.
- ВЛАЈКО: *(Разгледа ѝасоше)*
Гле, гле, таман мислимо да смо само ми Срби стока, кад оно и ви Американци кењате у гаће.
- БАЛЕГА: *(Увређено)*
Ја сам имао инцидент.
- ФЛОРА: Код нас у Трансилванији се изузетно држи до хигијене. Никад се не полаже мртвац у гроб док га жене добро не изрибају.
- ВЛАЈКО: Ови нису наши и не спадају у картотеку.
(Враћа Сенки ѝасоше)
Да ниси можда видео неког старца у пицами? Опет ми

јутрос побегао. Иде околу и свуд ме оговара како га малтретирам и везујем за кревет. Па јес, везујемо га кад ни он не воли да се купа ко ви Американци. Како после да га ставиш у чисте чаршаве онако мусавог? Али, он ни да чује да спава, тражи да му свирам порториканску музику. И још да му певам Ла кукарачу.

(Пева и иџра, ѿридружује му се Флора ударајући мейлалним лисицама ѿакѿи, као касѿиањешама)

“... Ла кукарача! Ла кукарача,

Целе ноћи спавам ја...”

И шта сањам, сероњо? Сањам како милиони бубашваба прелазе преко мене и улазе ми кроз уши и нос у главу одакле ми кроз очи испадају и капљу као велике црне сузе.

Ето, какав је мој ноћни живот. А ви Американци шљаштите по целу ноћ: музика, коцка, бурбон, голе жене само премазане шљокицама да им кожа светлуца и трепери ко уличне рекламе и семафори. Зелени долари за зелено светло.

Имам и ја рођеног стрица, тамо у том вашем Дизниленду. Треба да дође, очекујемо га сваки час, али не Пају Патка, већ златну гуску која носи оволика јаја. Само он је допринео шта је снео. Чудан неки стриц. Хоће овде да баци своју икру и као сваки ислужени лосос да рикне у отаџбини. Вуче га, пише, родна земља као да на целој планети има земље само код нас.

БАЛЕГА: Е таки, бога ми, вала, бога ми, тешко умиру. Ако мене питаш никад и не умру. Само се учауре и преду бескрајну нит зановетања.

ВЛАЈКО: Море, ће да умре, ће да умре, није да неће. Него, не кења ваљда и он у гаће?

СЕНКА: Вала, шефе, ми смо кратко овде, али видели смо разна чудеса, свакакве мороне и чудеке. Неки се пењу по дрвећу и имитирају мајмуне, неки свирају у трубу и играју румбу, слободно шетају слоновии, тигровии и змајеви, бесмртни, опасни старци пуцају из пушке винчестерке, једино ми морамо да радимо. Чека нас велики посао, недовршене обавезе.

ВЛАЈКО: Е благо вама Американцима, никад вам није досадно. Моја цела Србија умире од досаде. Изгледа да сте ви овде једини запослени. А са ким послујете?

- БАЛЕГА: Са псима луталицама, менталним болесницима, одбеглим шимпанзама и серијским убицама, бившим робијашима. Ми смо ловци на расписане награде.
- ФЛОРА: Значи, аматери који раде за велике паре, за разлику од нас професионалаца, који радимо за мале плате.
- СЕНКА: Радимо и за погребни завод. Изнајмили смо му наш кадилак за развожење мртвих клијената до вечне куће, затим, скупљамо одрубљене главе, лешеве, одсечене удове по жбуновима парка и другим романтичним локацијама града. Чим видимо шарене лептире са црним крилима и жутиим кружићима знамо да се наш хонорар крије испод лишћа, плитко укопан под грмом цвећа. Све радимо за паре.
- ВЛАЈКО: Е, па јесте, што јес', јес'! Овде вам је богато подручје за ваш лов у мутном. Сваки грађанин вам је рођени лопов, погледајте само те њушке, у најмању руку хуље, или чак толико сенилни да су изгубљени у својој прошлости и сад не знају, појма немају дал' треба да убију оца или да доручкују.
- А кад појемо ја и Флора све се разбежи од нас. Ко год се враћа са посла, чим угледа униформу и лисице, осећа се као да иде из провале или похаре. Свак свакога краде и сви се осећају опљачканим. Ја мислим да су сви они у претходним животима били криминалци.
- ФЛОРА: Има их доста који су то и у овом.
- СЕНКА: Код нас у Америци сви лопови су бизнисмени.
- БАЛЕГА: И недодирљиви.
- ВЛАЈКО: А код нас обрнуто. Сви бизнисмени су лопови.
- ФЛОРА: И недодирљиви.
- ВЛАЈКО: Ми једино можемо да ловимо те ваше шарене лептире, а да чепркамо испод земље није нам дозвољено.
- ФЛОРА: Видим и ви имате мреже.
- СЕНКА: Нису то мреже за лептире већ хваталке за мајмуне.
- БАЛЕГА: И детектори за мртве коске које још увек зраче енергију прекинутих живота.
- ВЛАЈКО: Аха, то је, значи. Звери се раштркале и шенлуче около пуцајући по парку. За све је крив овај ваш циркус, Манки који мами децу и родитеље на опсенарство и

заблуду им потура као моћ уметника.

Па добро, ајде сваки својим послом. Ви у лов на мајмуне и мртве коске, а ми на лептире и бубашвабе.

(Пева и игра. Придружује му се Флора са лисицама којима даје ѿакт)

“...Ла кукарача, ла кукарача,

Целе ноћи спавам ја...”

(Одједном сћане и ѿмно ослушкује)

Чујеш ли ти неку најезду Флоро’? Како милиони ножица гребуцају и јуре овамо. Све пршти око њих. Земља, ваздух, кроз воду стижу са свих страна. Огроман талас хрли да нас дефинитивно ђаво однесе.

ФЛОРА: Нема ништа, командире. Све је мирно и непокретно.

ВЛАЈКО: Ето и њега! Маскиран је као врач са Хонолула, бели зуби му из њушке извирују. Очи мртве, а плес његов тле помера, земљотрес производи. Хонолулу руши, Хавајци и Хавајке са сукњицама од палминог лишћа панично беже. Он трозубац носи и на њему све живо натиче. Гробља су опустела. Мртви за њим марширају.

БАЛЕГА: Шта је сад ово? Јебем му бога! Разумеш ли ти поруку, Сенко?

СЕНКА: Не морамо ни ми све баш да искусимо, све да научимо. Боље да се на време повучемо. Док не буде касно.

ВЛАЈКО: У глави ми шуми и појачава се електрична олуја из секунда у секунд, севају ми неке менталне слике, видим рогатог врача како чакљама развлачи људске полутке и веша их о куке у нашем подруму. Флоро опет ми мозак цури, крв ми удара на очи, дај да закољем ову двојицу да зауставим цунами, осећам како ме носи право у пакао.

ФЛОРА: Немој командире, душо моја, напољу смо, гледа свет. Превиће те Флора, имам чист завој у торбици, опраћемо стару рану, ови нису за нашу картотеку, видиш да имају амерички пасош.

(Вади завој из ѿорбице, скида му ѿолицајски шлем и сћари завој са ѓлаве)

ВЛАЈКО: А што серу где стигну и својим говнима брукају велику и силну земљу?

ФЛОРА: *(Превија Влајка)*

Бежите вас двојица одавде. Бежите док вас ђаво није однео.

- БАЛЕГА: Мене је балкански инцидент довео до тог стања.
- ФЛОРА: Па сад, стање ил срање, код тебе је то свеједно.
(Ова двојица одлазе. Флора љревија Влајкову главу)
Издржи душо, издржи командире. Није остало још много отрова у твојој глави.
- ВЛАЈКО: То није никакав отров, то ми је мозак мој болесни, Флоро. Кад из мене исцури болест, исцуреће и живот.
- ФЛОРА: Чим дођемо кући, набацићу неки ручак, намамићемо клијента, просјаци се мотају око нашег парка, незапослени, гладни има и хомосексуалаца, град је пун беде и врви од страсти, командире, сви вапе за неком потребом. А можда је и брод стигао, можда нас чека.
- ВЛАЈКО: Све могу да замислим, све да поднесем. Рођени отац ми је разбио главу кад сам покушао да га спречим да ми убије мајку. Али, једно не могу да замислим, са једним не могу да се помирим. Зар да умрем пре њих, пре но што се опружим на пешчаним плажама Пуерте Рика и видим голе девојке опасане цвећем?

Флора устѝаје, скида љолицѝјску блузу, оѝкоѝчава кошуљу и обнажених ѓруди иѓра и љева: "...Ла кукарача! Ла кукарача!

Лаѝиноамерички оркестѝар заѓрми и љада:

ЗАВЕСА

 ДРУГИ ЧИН

Дневна соба у њрилично дерушином стињу. Офуцана софа, фошеље, џошово разваљене, шриезаријски сшо прекривен кончаним миљеом, сшолице околo. На чивилуку висе ојасачи са шишиољима и ѡен-дрецима, крај њих ѡолицејске шайке и шлемови.

Сшари, дрндави радио ашараш је на ољушишоној комоди; крај њежа решо за кување кафе.

На сцени су Аврам, везан лисицама за фошељу и њешов син ко-мандир сшанице Влајко у баде манишлу са шрубом у руци.

Са радија се разлеже шромка мексиканска музика коју он ѡокушава да шраши. Зашим сшане, дође до шрозора и шледа раздражљиво најоље.

ВЛАЈКО: Чуо сам да у Хонолулу постоје покретна гробља. Ако им место не одговара, сами мртвачи се селе на боље дестинације. А овде нас виолентни полтрони упорно опседају и на памет им не пада да можда има нас који смо сензибилни, чији су нерви истрошени.

АВРАМ: Сувише сам ја збуњен да бих могао тек тако да умрем. Из дана у дан, из године у годину гомилају се питања без одговора и ја се питам да ли постоји гроб који би могао мирно да покрива толику напетост и неизвесност.

ВЛАЈКО: Данас је живот чудо, а ни смрт више није оно што је некад била.
(Изнервиранo)

Флоро! Флоро! Ма где ли је та влашка вампирица? По целу ноћ ми крв пије а кад треба да ме ослободи нечије менталне опсесивности, његовог отровног дима, нигде је нема. Дође ми да га из службеног пиштоља гађам. Што не иде пред своју капију да тамо пуши?!

АВРАМ: Добар је он човек, него човек усамљен, неукротиво радознао.

Радио се ушшиша.

ВЛАЈКО: Чек, чек! Да чујемо шта хоће овај да каже.

РАДИО

РЕПОРТЕР: Ав, ав, ав... вауу! Тррр... Драги слушаоци! Јављам се примерен атмосфери чији вам део верно преносим. Велики амерички циркус Манки на пропутовању кроз Европу зауставио се у нашем граду. Изазовна рика

слонова и других дивљих зверова са Ушћа, стапа се са паничним крицима становника Калемегданске терасе и ствара егзотичну атмосферу која је унела расуло међу псе луталице што је натерало комуналне службе да појачају шинтерске патроле широм наше престонице.

Зато саветујемо све љубитеље животиња да своје љубимце не пуштају ван куће због опште какофоније и хистерије која је захватила наше становништво. Ради уверљивог сведочења нашег репортера пуштамо вам преко наших таласа део ове велеградске вреве!

Чује се звук аутомобилских моћора, завијање полицијских, вайпрогасних и болничких сирена измешан са риком, урлицима и режањем зверињака, као у љаклу. Зајим сви љокови миксовањем љоново љрелазе у љолейну љашиноамеричку музику.

ВЛАЈКО: Можда је то крај овог пасјег живота, ћале, можда је то почетак моје нове каријере. Кад чича дође, баѝићу униформу и тежак шлем да ми не жуља рану него ћу да купим борсалино, основаћу свој бенд, сешћу у његов кадилак и свираћу по целом свету. Бићу славан и богат, леп ко Хари Белафонте.

(Пева и иђра Ламбаду)

А око мене широки сунцобрани као лептири попадали по песку, док се испод њихових шарених крила протежу ногице, али не танке, инсектоидне са дебелим и ниским гузицама, већ дугачке и витке с дупетићима у бикинима и тангама. Доносе ми ладну кокаколу да не дехидрирам. И аперитив, али не ову нашу ѝбру, него њихов дестилисан рум са две коцке леда и мартини са маслинком. То је живот, видиш а не јурњава у зноју за усраним америчким шинтерима и превејаним српским говнарима. Излечићу и рану на глави.

АВРАМ: Хајде, молим те, Влајко. Свирај ми маму Хуаниту да се сетим тог бола кад је цела Србија у биоскопима плакала над горком судбином Мексиканаца и свих оних који су под свирепим ударцима неправде одавно напустили сваку наду. Знаш “Један дан живота”?

ВЛАЈКО: Ех, тај дан ти свирам од кад си ми купио прву трубу спремајући ме за војног извидника и трубача. Свирам ти данима и ноћима, а ти нас вучеш за нос. Све си живљи и безобразнији. И луђи. Јутрос су те видели у парку с неким мајмуном како се чешете по стомаку и скачете с гране на грану.

- АВРАМ: *(Умиљава се)*
Влајко! Пусти ме у циркус да видим мајмуна како вози бицикл. Знам да немаш пара, увешће ме Манки за цабе.
- ВЛАЈКО: Ја те овде чувам и пазим за твоје добро, да не изађеш тако сенилан и стар, да те нешто не згази, да те не уједе нека бесна џукела, а ти идеш околo и причаш како те командир држи везаног и изгладњује само да што пре умреш.
Ко, бре, да умре? Зар ти?! Ми то нећемо да доживимо. Ни Флора, ни ја.
И добро пази шта причаш пред чичом. Да не измишљаш неко приватно гробље у нашем подруму и картотеку залуталих бескућника. Јер, ако ми ускратите право на буџет, на исправак и ревалоризацију читавог мог живота и релаксацију која ми по заслуги припада, узећу пиштољ и све ћу да вас побијем.
(Аврам њао у дремеж, сјава у фойељи)
Не мислите ваљда да ћу за вас да одем на гору робију од ове? Па обојица имате преко двеста година. Требало је да сте одавно под земљом са испраним и белим костима у којима живе гробљанске лакукураче.
(Улази Флора и сјаје нејримејно крај вратиа)
А ја, на плажи у Хонолулу, окружен девојкама са венчићима око врата јер оне не носе брусхалтере, као ове наше, до испод стомака. Онако танковијасте у струку по целу ноћ љуљају куковима и завијају: “ула, ула... оклеоуу...”
- ФЛОРА: А да то није мало касно за тебе, господине командире? Жив се распадаш од болести. Крећеш се као рођени мртац. Једва дижеш ноге кад идеш.
- ВЛАЈКО: *(Службено и сјироџо)*
Воднице!
- ФЛОРА: *(Обучена као кућна њомоћница сјане мирно и салушира)*
Разумем!
- ВЛАЈКО: Каква је ситуација напољу? Шта ради Јордан што не иде кући?
- ФЛОРА: Шета нервозно и пуши. Брдо пикаваца пред нашом капијом.

- ВЛАЈКО: Што не иде пред своја врата да тамо чека стрица, ако га има? Нек он магистрира на свом случају а не да загађује мој животни простор.
- ФЛОРА: Да му кажем да се господин командир љути?
- ВЛАЈКО: И да ћу да га приведем ако настави да ме узнемирава. Ил' ћу да зовем градске хигијеничаре да га воде у кафилерију.
- ФЛОРА: *(Огорчено)*
Ех, кад би могао цео град тамо да се пресели па да ми нормални мирно изађемо на улицу.
- ВЛАЈКО: У Хонолулу имају балзам за ране, Флоро. Није то твоја сељачка комовица и бели лук од чега, кад ме истрљаш, не смем да се појавим у станици. Колеге тврде да не могу да приђем ни једном криминалцу јер ме они намиришу на километар.
Него, јес' ти видела некад неког на Карибском мору са неком раном из које цури интелектуална супстанца? Али, шта знате ви румунски сељаци о урођеничкој медицини, њиховим мелемима и о томе како њима мртве дижу из гробова да им по сјајној месечини псима лугалицама отимају мртвачке коске и враћају их у гробове где их њихови вуду врачевци поново састављају. Уосталом водим ја и тебе у Хонолулу. Немој да мислиш да ћу тек тако да те оставим овде овим метузалемима да те само развлаче и бесплатно користе твоје услуге. Друго сам ја, друго. Ми заједно живимо већ четрдесет година и то што те до сад нисам регистровао није зато што те ја не волим, него што нисам имао времена. Чекај док одем у пензију.
- ФЛОРА: А ко каже да ја чезнем да се удам за тебе, слоне трапави?! Мислиш да те обожавам и да не могу да живим без тебе, него сам се навикла на све ово и не знам да ли изван овога уопште и постоји неки живот.
- ВЛАЈКО: *(Ћући дејримирано)*
И овај неће да се склони од моје капије?
- ФЛОРА: Неће. Каже да је на улици, а улица је, каже, свачија, општа имовина. Кад могу, каже, свуда керови да је запишавају може и он да стоји где хоће.
- ВЛАЈКО: Пу, јебем ти земљу! Јел' ово држава ил' лудница, јес' то грађани ил' лудаци? А, Флоро?!

ФЛОРА: И још прети да ће да распусти и војску и полицију.

ВЛАЈКО: Па, ко је онда он?

ФЛОРА: Јордан, ваљда, пензионер, с обе ноге у гробу.

ВЛАЈКО: Да га ми мало погурамо, па нек распусти ако може, и ја бих је распустио, видиш да нема реда у овој менталној констелацији, нико полицију не поштује, закони су нам се разуларили и више не мож' да уапсиш ни безобразника ни провокатора, сви су наоружани, сви пуцају па ко жив ко мртав. Јебе се мени за њихову пензију, кад одем у Хонолулу и распиштољим се међу голим Индијанкама на плажи. Само да чича дође, уколико већ није ту, међу нама.

(Гледа сумњичаво у Аврама)

Овај ми нешто много сумњив.

Није, ваљда, он чичу измислио?!

(Виче)

Ћале! Еј, ћале! Пробуди се, не ваља да спаваш преко дана, после по целу ноћ вилениш по кући. Јел' чича стварно послао телеграм ил' си то то, као и све друго, просто измислио? Ћале! Само мртви спавају двадесет четри сата дневно.

Види Флоро јел овај заспао ил' је умро. Немој сад, сунце му јарко, тол'ке године га молим и чекам, а он ако сад умре није ми отац него душманин.

(Сћавља му њрубу у уво и дува. Он се не њкреће)

Флора њрилази Авраму, нађиње му се над уво и иде њрсѡима ѡ њему као у дечјој иђри "лази буба нешѡ ѡ ѡражи..."

ФЛОРА: *(Шађуће)*

Чика Авраме!

"Лиже пламен, кућа гори,

Лази буба, sorry, sorry..."

АВРАМ: *(Избезумљено скаче)*

Ко?! Шта?! Ма какав, бре, пожар, зар ватра у кући, шта причаш?! Жив да изгорим, пуштај ме одавде, скидај лисице, Флоро, сине, нећу да цврчим на свом огњашту.

ВЛАЈКО: Тихо, тихо, Авраме, чуће те комшије, ћале, који пожар, шта ти је, знаш ли ти колико је јачи пламен у крема-торијуму него кад кућа гори.

АВРАМ: Ето зашто ја не смем да умрем док сте ви живи. Бићете заувек проклети ако ме не сахраните у земљи у гробу мог обезглављеног деде, који сте издали под кирију.

- ВЛАЈКО: А од чега да плаћам балзам за рану коју си ми ти штапом направио кад си ми, у наступу љубоморе, убијао мајку на моје очи, очи десетогодишњег детета.
- АВРАМ: *(Мирно)*
Лажеш, сине. Лажеш. Ја сам покушао и њу и тебе да заштитим од твоје демонске провале беса. Док сам замахнуо штапом ти си јој већ сломио врат и само је успела да ми мртва падне у наручје са широко отвореним очима од ужаса и страха који си јој приредио. Ти си демон, сине, и жалим што сам због тебе прикрио злочин, што те нисам тада докрајчио док ти је крв лила из отворене ране на глави а ја у паници покушавао на све начине да је зауставим.
- ВЛАЈКО: *(Плаче и реципиује)*
“... Пао је плафон на спрату ниже,
Живци
Велики,
Мали,
Многи –
Помамно скачу
И већ –
Гмижу.
Живци спали с ногу!
А ноћ се по соби глиби и око,
Отежало, одатле никако да се исправи...”
(Виче)
“... Ако хоћете,
Од мяса бесан ћу да режим
– и ко небо мењајућ тонове –
Ако хоћете,
Бићу беспрекорно нежан,
Не човек, већ – облак у панталонама!”
- АВРАМ: То је била мамина песма. Сваке ноћи те је успављивала његовим стиховима. Великог Владимира Мајаковског!
Чује се звоно на вратицима.
- ВЛАЈКО: Да није он, наш гост?! Је ли стигао?! Види Флоро, погле’ј кроз рупицу, на шта личи, мислим, да нема сомбреро, хомбре, и то... јел’ прави Американац? Носи мамузе, а?!
Ко је?!
- ФЛОРА: *(Вири кроз шијунку)*
Шпијун.

ВЛАЈКО: Који шпијун, како, бре, шпијун, није ваља електричар? Јел' он луд?! Мало му је да плује и загађује испред куће, него сад оће и у кући. Дај ми тај пиштољ, Флоро!

ФЛОРА: *(Ойрезно)*

Ко зна, можда није луд, можда има неку поруку за вас, господине командире. Тај се свуда мува, он свашта зна. Уздржите се мало, издржите прво да видимо шта хоће. Пиштољ је ионако ту, он на крају дефинише сваку ситуацију, а крај ником не гине, он је неминован. Сваки метак носи нечије име. А можда је и пука радозналост у питању. Ви сте службена личност, ауторитет, а он је мали, локални шпијун, електричар у пензији који често, због носталгије проводи сате на уличним бандерама, па сад хоће да вам се извини, а можда и да пита откуд оволики циркус у Београду.

Звоно њоново.

ВЛАЈКО: Па, добро. Да видимо онда шта хоће. Пусту га унутра, али само мало. Врата отшкрини, немој широм.

(Флора вири кроз рупицу на вратицама)

И?!

ФЛОРА: *(Врисне)*

Јух!

ВЛАЈКО: Шта је сад?

ФЛОРА: Убацио око у шпијунку. Избуљено, огромно, гледа ко ајкула.

ВЛАЈКО: Да није ставио перископ?

Звоно, ња глас сјоља.

ЈОРДАН: Отварај! Знам да сте ту. Стигао мајстор за струју. Електричар.

ФЛОРА: Шта сад опет не ради, мајку му?! Да није пуко решо за кафу? Можда је човек стварно електричар?!

ВЛАЈКО: Е па, не може то тако, Флоро. Час си електричар, час пензионер. Да нас збркане мисли воде човечанство. Нико више не зна тачно ни чиме треба да се бави, ни шта не сме да ради. Шта је потребно, а шта штетно, шта дозвољено а шта забрањено.

Ево и овај! Ако се пење уз бандере да завири у суседно двориште, да осмотри квартал и сними нешто кроз прозор, на памет му не пада да одозго може да се стрмопизди и

сломи врат, него мисли да је електричар иако уместо шрафцигера носи перископ, да вири иза ћошка. Да види ко кога бије и убија и ко кога јебе, уместо да гледа себе.

АВРАМ: Тај свашта зна а разуме се и у центар за равнотежу.

Луѝа на вратиима.

ВЛАЈКО: Овај не одустаје.

ФЛОРА: Па сад... ако му је судбина да уђе боље да га пустимо унутра.

ВЛАЈКО: Јесте. Стриц сваког часа може да дође а пред вратима га чека лудак који мисли да је електричар.

АВРАМ: Ја не мислим, ја знам да јесам. Јеси ти некад лизнуо батерију? Има слан укус. Као сода вода, само што је јача и од шприцера.

ВЛАЈКО: Ти си можда у прошлом животу био и протојереј ставрофор, а у овом, откад те ја знам, не радиш ништа.

АВРАМ: А ко овде поправља водове и кућне апарате, ко одврће и заврће сијалице, ако нисам ја? Пробај да се окупаш кад пукне грејач у бојлеру. Има да цврчиш као на тигању. Знаш ли ти уопште како ослобођена струја жури кроз воду и све живо кува и пржи. Данас би био чварак да није било мене.

Звоно и луѝа на вратиима.

ЈОРДАН: Курцшлус, комшија! Курцшлус! Цео крај због вас нема струје.

ФЛОРА: У подруму још има места.

АВРАМ: Не може, не дам подрум. Тамо ћу ја!

ВЛАЈКО: Кад ћале?! Кад ћеш ти?! Кад метеорит удари у планету, кад нестане и последњи диносаурус.

АВРАМ: Полако. Шта си напео? Куд журиш? Прво да видимо шта ће бити са целим овим светом, да сведочимо о његовом стропоштавању у амбис. Нисам ја случајно преживео све ове ратове и минове. Хоћу да видим крах свега, па онда, ако је судбина, против ње се ионако не може. Ако треба да идемо, идемо сви одједном. Доста је било појединачног дезертирања.

Флора оћвори вратиа. Залетели сѝарчић Јордан једва се заустави на сред себе.

- ВЛАЈКО: *(Маше њишићољем)*
Е, е, е, е, еј, бре! Полако! Ди си ти задро?!
- ЈОРДАН: *(Тешко дише)*
Он је!
- Пауза.*
- ВЛАЈКО: Који он?
- ЈОРДАН: Па, наш стриц. Американац!
- ВЛАЈКО: *(Маше њишићољем)*
Где?! Како?! Откуд наш, ваљда мој?! Што не уђе? Шта ради напољу?
- ЈОРДАН: Проси.
- АВРАМ: Зар бата?! Поред оволике куће у сред Београда и великог дворишта, да проси?
- ЈОРДАН: Шта каже? Прича ли нешто?
- ЈОРДАН: Каже уделите старцу који је некада имао све и несрећним стицајем околности спао до просјачког штапа. Нема шта да једе. Гладан је.
- ВЛАЈКО: Чекај, чекај, па има овде, мајковићу. Флора му је спремила влашки ручак, прсте да поједе.
- ФЛОРА: Шта лупаш, шта си, бре, пио од јутрос?! Немој да ти ја пресечем мамурлук, цело јутро пушиш испред наше капије и бацаш ми ђубре у двориште. И још си дошао да нас провоцираш, да нас дезинформишеш и шириш алармантне вести. Теби нису све козе на броју. Зар он, богати Американац, па баш овде, у родном крају да проси?
- ЈОРДАН: Шта ако је ексцентричан?
- ВЛАЈКО: Чудан неки стриц.
- ЈОРДАН: Чудан, чудан...
- ФЛОРА: Идем ја да га проверим.
(Фуриозно изађе)
- ЈОРДАН: Необичан, рекло би се. Зато склони пиштољ на време, склони. Рука ти од узбуђења толико дрхти да може сама да опали. А онда је касно за све оно што ја знам, јер, иако сам електричар, ја сам експерт за породичне мистерије, наследно лудило, неразјашњена убиства и изгубљени генетски код који је најјачи аргумент у наслеђивању оставштине.
Целог живота проучавам крвне везе и њихове генетске

импликације. Стриц има посебно место у породичној иконографији. Није отац, а могао би да буде. Кад он умре његови греси и злочини, сва крвава дела падају на главу његовог братанца. Тако се остварује генетска лествица. Не иде вертикално, него индиректно, у шрех, као праве степенице. Туп, туп, туп и за час се нађеш у његовој аури смрти. Никад ни један антрополог није као ја разјаснио зашто је стриц толико успешнији, толико богатији од оца и зашто се мајка није удала за девера него баш за мужа, кад је очигледно да је он одвајкада био гоља, нико и ништа, а девер моћан и успешан стуб фамилије, генетски дивисион.

Поставља се, на пример, у нашем случају питање:

Зашто ја, Јордан, нисам твој стриц него неко други, неки моћник који је као индијски бог Шива узео улогу просјака да испита ваше душевно подобие, заслужујете ли ви уопште да будете наследници његовог огромног искуства и још већег материјалног богатства.

Али, на жалост, Јордан није само ваш него ничији стриц. Јордан је само сиромашни истраживач стричевог феномена. Један софистицирани електричар који је посветио цео свој живот екстремним случајевима који се јављају у замршеним родбинским везама.

Јордан, то јест, ја сам обична нула која је у вашем случају порасла до усијања и прети да се истопа што баш његов први комшија има тај вековни српски сан: правог стрица у Америци! А он, то јест, ја, немам ништа.

ВЛАЈКО: Па добро. Шта ће онда он, то јест ти, овде, кад већ признаје да је ником ништа?

ЈОРДАН: Само да се нађем, ништа друго, да се на рапорту појавим.

(Салутира)

Рапорт! То ме је живот научио, понизности и.... пуком сналажењу. Данас нико никога не гледа, замандаљени старци у страху од лопова и без подмлатка, сами скапавају и труле у својим ђумезима, па сам мислио, ако нешто запне, да тркнем, нисам ни ја више млад, ал' сам ведар и чио, могу кафу да купим, слатко да изнесем. Зато сам ја ту, да будем, ако треба, на услузи, а ви... само извољевајте. Једино што заузврат од вас очекујем јесте да ждракнем, да га видим и осетим дах божје милости. То ми је животни сан.

(Пружа руку командиру)

Важи?

ВЛАЈКО: *(Размишља. Не ѝрихваѝа ѝружену руку)*

Не важи.

ЈОРДАН: Па ништа, онда пуцај, пали слободно, јер ја ионако живом без везе, а живот без смисла нема разлога за опстанак. Неће чак нико ни да одахне кад ме више не буде било, жао ми је само што ће се моја брижљиво сакупљана картотека са вашим подацима, целог комшилука, наћи у контејнеру, уместо у музеју страве и ужаса. Такве податке немате ни ви у полицији. Све је ту. И ко кога има и шта ко коме ради, где ко иде, ко код кога долази а никад не одлази, ко је кад шта ручао и где је ђубре бацио, шта се чини јавно и тајно, ко је коме спустио цркнуту мачку преко плота, ко је чију тарабу запишавао и ко се коме под прозором посро. Све је ту. Цела фантастика.

Флора улази са ѝросјаком.

ФЛОРА: Уђите, молим вас, само извол'те. Не устручавајте се. Командир једва чека да вас види.

ПРОСЈАК: *(Снебивљиво)*

Знате како је, госпоцо. Мене још у домове нису уводили, јер ја се, знате, никада не купам и бојим се да добре људе неком заразом не закачим. Данас има тако мало господе. Нико кору хлеба неће да добаци, а камоли кинту.

ФЛОРА: Уђите, уђите, шта вам је, што се устручавате, а што се чистоће тиче има четрдесет година како одржавам ову кућу и још гамад нисам истребила. Увек вам се неки гад за ђон закачи.

ПРОСЈАК: Мој џон је мој природни табан, али окамењен од употребе. Све пршти под њим: трње, срћа разбијена, усижано угљевље, снега и лед. Просто гранит!

ФЛОРА: Наћи ће се и неке ципеле за вас, шта ћете, нама је прљавштина својствена, такорећи национално опредељење, знак распознавања, осећамо се на даљину. Важно је да има шта да се једе.

ПРОСЈАК: Али, ја не бих смео, знате. О, па овде има и опасних типова са оружјем у рукама.

(Види ѝолицѝјску шаѝку на чивилуку)

Гле, гле! Ја сам, изгледа, на превару овде приведен.

(Дѝже руке у вис)

ФЛОРА: Не долази у обзир, таман посла, спустите руке, шта вам је, ово није полиција, ово је ваш дом, а и командир Влајко је већ једном ногом у пензији, а другом у Хонолулу.

ПРОСЈАК: Можда је ипак, знате, боље да се и ја на време повућем?

ЈОРДАН. *(Скочи и ѝрејречи му ѝуѝ)*

О, не... нипошто, драги чича, таман посла да вас сад пустимо, после векова чекања да ваша светлост обасја мрак у нашем говећем рогу, где се у последњој беди сви бацакамо и батргамо као живи сахрањени у тесном дрвеном ковчегу. Ја вам то не могу дозволити, јер ја сам овде једини искусан и одговоран да раскринкам вашу мимикрију и ексцентричну превару једног аутентичног богаташа.

ВЛАЈКО: Таман посла, таман посла. Ма какав пиштољ, бестрага му глава и који сам ја полицајац, господине, трубач, ето шта сам ја и центрипетални играч мог лаког, мог омиљеног жанра.

Сѝусѝи ѝишиѝољ на сѝо, узме ѝрубуну и свира Лакукарачу. Деда, везан лисицама за фоѝељу иѝра и ѝева. Придружује му се Флора.

ЈОРДАН: Овде свакако има тајни живот пун мистериозних догађаја. Ја морам да глумим електричара и да комшијама тако рећи силом прилика поправљам струју и кућне апарате само да допуним њихова опскурна досијеа. А то су све прикривене убице и разбојници, по влажним подрумима држе закопане лешеве и ђупове опљачканог блага, мој господине, а овамо глумци у дугачким гаћама и прљавим шлофјанкама шепуре се по становима и као поткресани петлови преко плота дрско вуре једни другима у лонац.

ВЛАЈКО: Знате како је кад вас беда притисне и још вам мозак цури из главе а Хаваји зову или бар Кариби јер Србија нема море. Пуерте Рико и Хонолулу су најбоље бање за ментално начете, где напет човек може да се опусти, поготову ако има мале приходе и велике бриге. Отац стар и сенилан, ни рођеног брата више не може да препозна, а ни водник Флора није више у цвету младости.

ФЛОРА: Јок, него сте ми ви млади и неодрживи, пиле моје мало и очерупано.

ВЛАЈКО: А како и да будем свеж, Флоро, кад имам рођеног стрица у белом свету, кад не знам ни да ли је здрав ил' болестан и како га бију стреле судбе обесне, има ли уопште шта да једе ил' можда скапава гладан у неком америчком сиротишту и... проси.

(Плаче)

Да га не прогоне гангстери, ил' мафија, ил' шинтери белосветски?

Бар кад бих знао да му прети било каква опасност да дођемо Флора и ја наоружани да га заштитимо и смр-симо конце мрским му непријатељима. Јер данас свако има свог мрског непријатеља и свако се гуши у личној и дубокој мржњи. Знате како је: бити успешан и богат, па макар и просјак, у далеком свету није ни мало релаксирујуће. Још ако си Србин и мој стриц онда је трагедија неизбежна.

(Плаче)

А стриц је највећи род и, надам се, да другог изданка сем мене нема.

Зато ви, мили госте, седите да ручате. Сад ће Флора да донесе шта је Бог дао, а нашло се, хвала му, и оно што није од њега, нашло, није да није, има и подварак са ћурећим печењем и свињски одрезак на пребранцу, домаћи ајвар и ракија коју деценијама, Бог нас забора-вио, чувамо у дудовом бурету, жута као дукат и густа ко зејтин, за његов повратак, права влашка закуска. А после ћемо да вечерамо ко Срби не само шта је Бог дао него и оно што смо сами отели.

Ајде, Флоро. Постављај трпезу.

ФЛОРА: *(Сћане мирно и салутира)*

Разумем командиру!

(Излази)

ПРОСЈАК: Богами сте ви неки анђео, архангео у небеском полицијском јату. Ни јапански цар ме овако никад није дочекао. Сам Бог вас данас шаље у мој изгубљени случај. Да нема вас ја бих данас умро од глади. Већ недељу дана како кору хлеба нисам окусио, а ракије ни гутљајчић. Контејнере је разделила просјачка мафија тако да ми Јапанци не можемо ни да се примакнемо. Сваку могућу софру су од нас измакли. Ја сам последњи јапански просјак на београдским улицама: Такајаши Хашимото, витез његовог величанства цара!

(Клања се одсечним покретом главе)

Осуђен на прогонство зато што се царева сестра заљубила у мене. Проклета бабетина! И сад проси у пустињи, без милосрђа и људског лика. Сви се шутирају у главу или кад им на тротоару паднем под пуну.

У последњем сусрету са судбином у лице сам јој добацио:

“Удри на стомак, на живот, нек цркнем од глади ако треба само немој на чин и моје вотешко достојанство!”

Хтео сам да извршим хара-кири, али шта вреди и да ми је нож оштар кад немам секунданта да ми главу мачем одрубим.

Ето колико сам ниско пао.

Бар да сам нешто попио. Све ми зуји у глави, руке ми се тресе, тешко је данас бити витез у рају и просјак у паклу. Кад сам у Токију хтео да окончам своје муке, нико више не зна ни да замахне сабљом, сви су кратковиди и само буље у компјутере, и питам једног српског туристу, јел хоће да ми одсече главу а он ми каже:

“Иди у Србију земљу великог искуства, тамо живе самоубице и сви лече душу своју шумадијском препеченицом и ждери до смрти. Вас Јапанце обожавају, Кинезе не баш толико колико самураје, само што вас тешко разликују!”

ВЛАЈКО: Шта је сад ово, бога му? О чему се овде ради. Мој чича је Американац а овај је изгледа из комшилука утекао, тај Јапан није ни видео а камоли живог цара. Зар није он успешан индустријалац и банкар, а не просјак. Такве су моје информације.

АВРАМ: Ја кажем да то није мој бата. Он је у једну ногу хром, а овај не зна ни Мајаковског.

ПРОСЈАК: Тога можда и не знам али јапанског цара знам!

ЈОРДАН: Па није, није, него лаже, измишља, битанга, ми се овде гушимо у сиромаштву, а њему је до зајебанције. Ма нека он прича, пусти га да лупета, као да ја не знам ко је он. Не познајете ви њих, њихову ексцентричност, воле да лажу и да се лажно представљају само зато што сиротињу искушавају. Знамо ми врло добро ко је он и зашто је овде, а не на неком другом месту, што није дошао код мене него баш код вас. Зна судбина тачно шта хоће од сваког појединачног, неће она нас жедне преко воде превести. Мени се не може увалити рог за свећу.

ПРОСЈАК: Све ми се чини, господо, да је овде реч о темељном неспоразуму. Не разумете ви мене, не разумем ни ја од вас, а што је најгоре, не разумем себе шта ћу овде, како сам залутао међу вас који сте огрезли у невероватне епистемолошке проблеме живота. Ја знам да сам гладан а ви не знате ни ко сте, ни шта сте, ни кога, ни шта очекујете од свог живота, другим речима, појма немате куда плови овај брод. Али, ја нисам морнар, жао ми је што не могу да вас упутим, да се разумем у звезде никад не бих ни залутао на овако чудно место. А као ратник не видим неког смисла у безразложном убијању у које сте ви, тако наопаки и замућених умова, огрезли. Зато...

(Пева)

“... Ја се опраштам Цигани са вама,
У стари живот одлазим од вас.
Такав је удес досуђен нама,
Сад збогом Цигани, задњи је час...”

(Крене из собе али се гошћово судари са Флором која на великом њладању носи храну и њиће)

... О... хо... хо... хо! Види, види, опет моја брзоплетост, погрешна процена. Значи... царска трпеза за мене. Зар је важно зашто док се месо и ракија као дукат љеска и прелама вештачку светлост. Ех, да сам се јутрос убио, како бих се данас горко покајао.

(Флора сјушића њладањ на сјо. Он седа, сјија ракију у жудно њије)

Ипак, браво... Браво, витеже, видим имате и свог окованог заробљеника?

ВЛАЈКО: *(Збуњено)*

Ма не! То је мој отац.

ПРОСЈАК: Код нас ратне заробљенике везујемо за гладне свиње у свињцу да их очњацима раздери и заједно са прњама пождеру. Ви сте друго, ви сте православни, робове везујете за фотеље и држите их по салонима.

Почиње да једе. Влајко скочи и одузме му њладањ.

ВЛАЈКО: Стани! Чекај! Ово је ипак нека заблуда у питању. Ко сте ви?

ПРОСЈАК: *(Пије)*

Самурај, ето шта сам ја! Јапански витез!

(Дере се њијано)

Банзаји! Врати то, врати, иначе не одговарам за своје

поступке. Направићу овде масакр! Не можете ви овако са племићем. Примакни, одмакни. На шта вам ја личим. На крпену лутку, уличну зајеванцију. Врати храну кад говорим! Наређујем ти!

ВЛАЈКО: *(Пружа љладањ Флори)*
Флоро, носи то натраг у кујну.

ПРОСЈАК: *(Скочи и рашири руке на вратиима од кухиње)*
Не! Не дам! Све ћу да вас побијем!
(Дојрчи до сѝола, дохвати и шишиољ и ујери га у Влајка)
Назад! Назад, крвопијо! Нећете се ви, српске гејачине, спрдати са јапанским самурајем Хашимотом! Не знате ви како ја кољем и убијам.

ФЛОРА: *(Сѝавља љладањ љоновно на сѝо)*
Извол'те. Извол'те господине Хашимото. Грешка је била, извините, обична забуна. Намеравали смо, планирали, мислили да ћемо у Хонолулу, али, ето, изјаловило се. Као сви наши планови, као цео живот. Само се ви прихватите, презалогайте слободно, а пиштољ и онако није пун. Празан је, празан. Дајте га мени а ћуретине и прасетине се прихватите.

ПРОСЈАК: *(Једе и љије)*
Зашто не, зашто не? Најзад, добри сте ви људи, али пиштољ не дам, јер не знам шта вам је у глави иако вам је срце племенито. Ух, што то вам је ово укусно припремљено, ћуретина је изврсна, али знате како се каже: “нема боље птице од прасице!”
Некад је мене лично гостио цар, али неким морским сплацинама, алгама и разним љигавим струготинама. Појма немате, не можете ни да замислите шта се све тамо ждере. Мачку једу као зеца а пси су им за сладокусце. Ставе на пример у распорен трбух мачке врапца, а мачку у трбух пса, а њих све заједно умотају жицом у мртвој ајкули и то пеку на тихој ватри по недељу дана. Најзад се то сервира. За мене гадост а за двор посластица. Фуј! А једу и бубе. Још док гамижу по рукама и врату, трпају их у уста и живе жваћу. Замислите. Они уопште не једу сомун, пиринач ждери. И то им је култура. Пих! Машу сабљама једни на дуге и тако главе секу. Свашта! А овде, код вас, рај, живот, пасуљ, бре, пребранац, кавијар шумадијски.

У међувремену Флора се докопала њендрека са чивилука и с леђа удари у њошиљак ѡросјака. Овоме само ѓлава клоне у јело. Влајко скочи и узме свој ѡшиљољ.

ФЛОРА: Нећеш, гаде, јести моју храну у мојој кући и причати гадости док те ја служим.

ВЛАЈКО: *(Сћоји изнад њега са ућереним ѡшиљољем и дрхћи изнервирано)*

Ма убићу стрвину, зар он, овај овде, белосветски клошар, мени да прети, да се лажно представља и да скрнави овај часни дом у овако деликатном тренутку.

АВРАМ: Пуцај слободно, то није, то не може бити онај који воли Облак у панталонама и да се пење по дрвећу, јер не воли да хода зато што ћопа асиметрично, а овај је сав антропоморфан и не личи много на мајмуна иако је у дроњцима.

ВЛАЈКО: А шта ми овде радимо, Флоро? Товимо туђег прасца, неодговорно празнимо трпезу док прави чича може да бане гладан и ѓут ако види да смо га заменили за овог одрпанца и светског вагабунда, који уз то није ни Србин. А мени глава опет цури и вид ми је потољен у кржаве печате и неку густу мрежу.

АВРАМ: Ма Србин је он, Србин, само што није из наше Србије него из своје кафилерије.

ФЛОРА: Онда збогом Хонолулу и Пуерте Рико.
(Пева)

“... Нек путем по коме си пошла,
Много среће за тобом ниче...”

ЈОРДАН: Браво, мадам! Браво! Одувек сам знао да сте ви дама од муда. У правом тренутку раскринкавања, кок у тинтару и... ћао! Један лудак на свету мање. То се зове ефикасна медицина. А све нас је преварио хоштаплер, мада сам ја одмах знао да он никако не може бити мој кандидат, да овде нешто није у реду, да је сувише луцидан за аутентичног богаташа јер му је беда изоштрила дух иако има нечег у њему.

ВЛАЈКО: Па јесте, има Флорин влашки доручак, ето какав си ти стручњак за стрица, више курцолог него стрицолог.
(Рейћира ѡшиљољ)

Сад се склони од њега да му разнесем мозак његов болесни, пре него што се освести, иако Флора нема лаку

руку, то је познато. Боље да те трамвај прегази него да те ова ручица звекне.

Склони се ако нећеш да те смрт ороси његовом крвљу, да те он не улепи својим прасећим мозгом.

Јордан љадне зрудима на љросјака и рашири руке љреко љрѝе-заријскоѝ сѝола.

ЈОРДАН: Не, њега ти не дам, лако је теби, ти имаш свог правог стрица, овога дај мени, живим сам, бар ћу имати с ким да дочекам старост, ионако већ одавно у кући причам са успоменама, а понекад и са намештајем.

Шта имаш од његовог леша, један мање или више у твом дубоком подруму, мислиш да ја не знам где кријеш све своје стричеве намернике.

ВЛАЈКО: Шта, шта?! Шта си рекао? Чујеш ли Флоро, шта овај трабуња?

ЈОРДАН: Молим те, командире, дај га мени, да га ја нахраним и окупам, да и ја имам чичу. А имам и идеално место у башти да не почивам сам у вечној кући.

ВЛАЈКО: Шта ти о томе знаш, кога ја и где држим, њушкало проклето, ко зна шта ти је све причао мој сенилни стриц. (*Обрађи се Авраму*)

Шта си ти около причао? Говори, шта си причао!

АВРАМ: Ништа ја нисам измислио.

ВЛАЈКО: Ђути, тата, ћути ћале, док чича не дође, а после... после ћеш и ти да одговараш за своја злодела и суровост према мени док сам још био дете и како си ме жицом везивао и држао у подруму без хране и воде и зато што си маму живу зазидао у подруму, да нико сем мене ништа о томе не зна, једино што ја годинама ћутим, па онда ћути и ти. А сад још имам два нова леша на грбачи. Кад се Флора и ја вратимо из подрума, мало ћемо попричати и нас двојица.

А ти нећеш дакле да се склониш да ми ослободиш пут метку.

ЈОРДАН: Ни за живу главу.

ВЛАЈКО: Па добро. Онда нек буде за мртву.

Пуца му у главу и једним метком убија обојицу.

ФЛОРА: Једним ударцем две муве.

ВЛАЈКО: Ајде, Флоро, имамо посла.

- ФЛОРА: Не можемо обојицу одједном. Морамо једног под једног.
- ВЛАЈКО: Јеси доле ископала рупу довољно дубоку?
- ФЛОРА: Само за њега. Тако си рекао. Рекао си само за једног.
- ВЛАЈКО: Па видиш ваљда, морао сам и овога да склоним кад му је ова смешна сподоба нашу породичну тајну одала.
(Удари оца, овај се завали у фојшељу)
А тебе ћу тек да бијем све док крв не пропишаш. И не научиш да чуваш породични интерес више од сваке светиње. Марију си у гроб живу сахранио само зато што није могла да заборави твога брата.
- АВРАМ: То није тачно. Ти врло добро знаш, сине, како је било.
- ВЛАЈКО: Њу у гроб, а њега у Америку! Јел' се тако воли и чува породица?!
- (Удари га њоново)
Ајде Флоро помози ми прво овога да упртимо.
(Дигне Јордана за њазуху, она га хваћа за ноге)
Ко би рекао да је овај тако тежак?
- ФЛОРА: Изгледа као кост и кожа.
- ВЛАЈКО: Ајмо доле.
- ФЛОРА: Само полако. Као туч је тежак.
(Одлазе кроз отвор на њоду)
- АВРАМ: Монструм си ти, командире, серијски убица, ето шта си ти. Чекај, чекај, само да дође бата да му ја објасним шта ти радиш и чиме се у тајности бавиш. Рећи ћу му да си од оца направио роба а од подрума гробље. Ја сам можда био љут на Мару зато што ме је на месечину преварила, зато што је волела другог а удала се за мене и што ми је родила чудовиште које је на моје очи убило мајку. Не могу више да трпим батине, да слушам оштре и тупе ударце, да гледам севање секире, прскање лобање и шикљање крви, како падају мртве главе по овој часној трпези. И све то са својом лудом Румунком за коју не знам дал' ти је жена ил' слушкиња, ил' можда само морбидни саучесник у вашој грозној вези, више на крви него на сперми. Не смем нормално ни да заспим у својој кући јер не знам кад ће у сред ноћи или у рану зору изненада да фијукне метак ил' сечиво изнад моје главе, јер више не могу да чекају, јер су изгубили сваку наду и веру у мој природни крај.

Просјак изненада долази к себи.

ПРОСЈАК: Ух, ух, изгледа да сам заспао, отрова ме ова твоја брља, глава ми од њега пуца, не могу на ноге да се усправим. А још сам и сав крвав, где су остали, што си ти крвав? О чему се ради? Да није нека грешка у питању?

АВРАМ: Грешка је, грешка, него шта и то не мала, зато бежи напоље, бежи одавде главом без обзира, ако не желиш да је овде оставиш! Убиће те мој син, не знаш какав је он зликовац, патолошки убица, ионако мисли да си већ мртав, а кад већ ниси гледај да то и не будеш. Ја сам им о томе говорио, сведочио сам у полицији колико је ова кућа кржава, али они штите свог командира од старачке деменције и алцхајмерске фантазије, рекао им је да не разликујем праве догађаје од црне маште која ме не престано заокупља зато што му је срце јако а мозак толико попустио да не могу ни да умрем. Али, ти видиш и сам крв којом си обливен, и уверавам те да твоји болови у глави нису од лоше ракије већ од доброг ударца у њу. А што се тиче метка из пиштоља, изгледа да је од Јордана склизнуо у страну и није прошао кроз тебе, како се очекивало. Знао сам да комшија Јордан има тешке коске и тврду главу. Ти си, међутим, нешто друго, глава мека и пуца као бундева. Зато се одмах губи, губи се с места. Јер овог пута може да буде касно, чујем неко комешање, неко је пред вратима, можда се они враћају по тебе да те докрајче и закопају.

ПРОСЈАК: Знаш шта, деда. Кад мало размислим можда си ти у праву а можда ми је боље да ме убију него да одем гладан. Јер ти не знаш шта је то, какав је то пакао кад твој рођени организам нема шта да једе, него прождире тебе. Лепо осећаш звер у себи како те черечи и ждере и дође ти да гуташ камење само да некако умириш тај бес, тај пожар који те изнутра спаљује. Јер ако сад одем, не знам више где ћу и кад ћу поново да једем. Ако већ морам да бирам боље ми је да умрем сит него гладан. Смрт од глади је ипак гора него смрт од метка.

(Седа и насѝавља халайљиво да једе. Зашим ѝочи себи ракију)

Кажеш, значи, да главобоља није од ракије него од ударца у главу. Она је лек од бола и страха од његових последица. А ту је и и друга медицина. Ова прасетина је сасвим у складу са промовисаним вредностима живота, пребранац чисти пеницилин а ћуретина поезија. Ја сам песник

(Пије)

који је победио страх од смрти. Нека ме убију, па шта?! Ионако је смрт банална и неизбежна, а сама поезија редак и случајан дар.

На вратӣа зруне Манки, само сада обучен у параду униформу са “златним” елементима и широким водонепропусним циркуском пројектом, са пројектом шеширом на глави. Говори са америчким акцентом и има пребачену винчестерку преко леђа.

МАНКИ: Home, my sweet home! Ах, звездо водиљо! Коначно си ме довела до родног прага, да пољубим земљу којом су тапкале моје босе ногице, кад сам још био дете.

(Клекне и љуби њушк)

Какво је ово ђубре овде? Крв, под је крвав, Ашо! Шта је ово, зар злочин неки, шта ли?! И ти си крвав, је ли овај одрпанац овде мој братанац. Убићу га ако ти је он ставио лисице!

(Скида њушк са леђа)

ПРОСЈАК: Прво стани у ред.

АВРАМ: Ма, не! Ма, не! Он је, каже, јапански самурај, само што нема мач, потпуно је безопасан...

ПРОСЈАК: И смртно гладан.

(Једно журбано)

АВРАМ: А видиш ти како је живот неизвестан и превртљив. Данас си за царском трпезом и подригујеш а сутра већ код контејнера са слепљеним цревима. Па чак и ти, бато. Ниси више ни клоун ни мајмун, само што не знам шта си сада.

ПРОСЈАК: Тарзан у Њујорку, ето шта је!

МАНКИ: Слушај, ја сам збуњен и тешко ми је да идентификујем прошлост. Због бурне прошлости, садашњост мене прогони. Иако се као кроз дим сећам некадашње Србије, главу су ми премрежиле слике торњева, кула и облакодера. Нигде птице, замисли. Заборавио сам како врабац изгледа, његов цвркулт, димензије. Живот ми је остао магловит и празан, погубио сам успомене иако су ми осећања још увек бурна и јака. Још увек могу вола песницом да убијем а по мени кењају слонов и Лилипутанци. Увредили су ме и наљугили, Ашо. Поново су ме понизили. Циркус је мој живот, а они пљују по њему. И још хоће да ме убију.

- ПРОСЈАК:** То је зато што овде свакакога сесе и храни говнима па су нам осећања због тога кисела и смрдљива. Цела Србија је једна велика каца џибре којој нико не припада ако се не дави у њеном јефтином алкохолу.
- АВРАМ:** Шта се десило?
- МАНКИ:** Даца, ах Даца ме је опет покакила само овога пута будног и публика се ваљала од смеха, један је добио инфаркт, спазам миокарда од грчевитог напада, а ја, Манки, био сам толико срдит, мислио сам, ако серете по мени целог мог живота, не морате и у мом родном месту, пред земљацима, па сам ставио прави метак у винчестерку и питао се хоће ил' неће, хоће ли, неће ли, али, хоће, хоће, хоће! Досадио јој пампур од плуте и шарена заставица па је мојој Даци разбуцала главу на лицу места. Њен мозак је попрскао прве редове и сви су били констернирани неочекиваном трагедијом. Нарочито, ови умазани. Зачуо се крик бола и запрепашћења, али не њен, јер она није имала више шта да каже, без мозга се не говори, већ њихов. Жене су вриштале, деца поскакала са својих седишта и ушла на арену да виде смрт изблиза.
- Схваташ ли ти каква је то драма?
Синоћ сам остао без партнера, а данас без слона.
Вечерас, већ вечерас бих морао да тражим другог партнера, да нисам нашао тебе, Ашо.
- АВРАМ:** Зар мене? Па ја никад нисам ни био у циркусу, ништа не знам о томе. Мене узбуђује и сама помисао да уђем у гледалиште, а камоли да станем на арену.
- МАНКИ:** Не могу више да трпим Дацина говна, па то ти је. Ни њихов смех, ни њихово присуство, ни то како дишу, ни кад не дишу. Они својим баналним присуством руше сваку уметност.
- АВРАМ:** Ипак си ти генерал, бато, видиш како ти је униформа раскошна, дугмад заслепљујућа. Просто очи боле, нико не може мирно да задржи поглед на њима.
- ПРОСЈАК:** Ми самураји не волимо да се лицкамо, али смо смртносносни ратници у служби бизниса. Ево, узми мене, ако добро платиш. Ја сам погодан за сваки калибар, само што хонорар варира од размере цеви, јер није свеједно да ли ти буше рупицу малу ил' рупетину као чунак, после које не помаже никакво крпљење.

МАНКИ: Ах, ви ништа не разумете, није реч о хонорару већ о саучешћу за једног изгубљеног, једног пропалог вага-бунда који се нашао у емотивном шкрипцу. Разумеш Ашо, разуме ли овај овде што тако алаво ждере док ми кроз душу куљају набујали потоци осећања и успомена, јер ја сам дошао кући, њу да сачекам, ону која ме је подморницом прогонила преко целог Атлантика. Смрт! Ко је ова прљава и недоклана свиња што тако халапљиво мљацка и срче?
И још тражи хонорар.

Просјак скаче, удара њејом о њеј, клања се њејко, војнички.

ПРОСЈАК: Такахаши Хашимото!
(*Дере се*)
Јаме!

МАНКИ: У јеб'о те, ал' је овај фијукнуо!

ПРОСЈАК: Јок, него си ти нормалан.

АВРАМ: Ма лаже, није Јапанац, него обичан просјак, а крвав је зато што су Флора и Влајко упали у црвену фазу. Умало га нису убили.

МАНКИ: Па, ништа. Убићу га ја, ако треба. Ако је заслужио.

ПРОСЈАК: Гле' те курца у кишном мантилу!

МАНКИ: (*Прејнећу*)
Шта, шта?!

ПРОСЈАК: Е, сада ми је стварно свега доста. Мало им је што ме бију и шиканирају, а кад им поменеш хонорар још ти прете смрћу. Истина можда нисам прописно обучен и не уливам поверење али те уверавам да сам племић обучен ратним вештинама и осталим борбеним преимућствима. Ако само руком манем оде ти тај шешир заједно са главом право у гајбу пуну гована. Нисам ја мој живот нашао у контејнеру иако га тамо углавном проводим. Него видим да сам налетео на неку сумануту фамилију и боље ми је да се на време повучем. А ово што нисам стигао на миру да изедем, носим са собом, толико сам заслужио због душевног бола и физичких повреда које сте ми ви добротвори нанели.

Идем, напуштам бојиште зато што сам изнемогао, што ме је животна борба исцрпила, а не зато што сам уплашен.

А ти се, деда, чувај, видиш и сам како ти се породично

стабло грана у обрнутом смеру. Ко да вас је Ломброзо
правио, мајке вам га болесне набијем!

(Сѝриа сву ѝреосѝалу храну у кесу и одлази)

МАНКИ: *(Скочи, оѝвори ѝрозор, ѝроѝури цев од винчесѝерке и
реѝеѝира је)*

Шта он то? Ма, ко је он то? Зар мени, великом Манкију,
мајмуни отказују послушност?!

АВРАМ: Стани, бато! Чекај! Шта ћеш то?

МАНКИ: Убићу га ако ми само запиша кадилак.

АВРАМ: Ти не разумеш. Њему је већ Влајко пуцао у главу и ено
га, није му ништа. Одлепрша као лептир. Него, боље и
ми да бежимо док је још време, док се командир и
водник, Румунка Флора, не врате. Знаш, он има отво-
рену рупу на глави из које му, кад ког се изнервира, цури
мозак и тад запада у црвену фазу. Пуца на све што се
миче, а његова Румунка коље.

МАНКИ: Не брини, Ашо, у циркус те ја водим. Тамо, тамо је
лепота уметности и будућност света. У вештинама на
трапезу и жонглирању, у кроћењу крволочних звери,
испаљивању из топа и левитацију маѝионичара. Виде-
ћеш како на само један покрет руке нестају градови и
народи и како земље пливају у крви; шта је појединачни
злочин према колективним масакрима док планета Зем-
ља урла од необузданог смеха и кикота ѝавола. То Ашо,
то је садржај живота којим је испуњена моја нада и вера,
у визији смрти, али не вулгарном престанку живота већ
у колапсу светова који су неумерено подигли главе и
заронили их у облаке уображености и гордости. Људи и
читав пратећи биолошки мобилијар више неће умирати
од старости већ од глупости и старживости. Циркус је
наша душевна бања и лечилиште, наша мотивација и
стимуланс, бити клоун а не геније је доктрина будућно-
сти, а кад живи свет изумире још увек ће бити оних који
ће водити циркус и публику од стиропора, коју већ
фабрике пластичних делова убрзано производе.

АВРАМ: Па добро. Макар и у циркус, само прво узми кључ од
лисица и ослободи ме. Али, брзо, пожури. Морам у
клезет.

МАНКИ: Ех, како је велика и моћна река Мисисипи у коју се
улила цела америчка канализација, заробљена у свом
кориту од чијег блата Индијанци праве шарену грн-

чарију. А мене јуре они гробари, да ме страју у контејнер и врате тамо одакле сам дошао, на Дивљи Запад, само да мој леш не покрива српска црница него њихова густа и лепљива глина која вата лососе опијене фекалијама кад у свом разузданом праћакану забију носеве у њу.

Где је кључ?

АВРАМ: На полици, горе, а ја нисам успео да дохватим, а ти... ти си мајмун и вешто скачеш с гране на грану, као сваки велики човек. Пожури, чујем да долазе из подрума.

Чује се јако ѓрубљење кола сјоља. Манки скочи и ѓојрчи ка ѓрозору.

МАНКИ: Хеј, остави мој кадилак, клошару, јер ако ти ја дођем никакве борилачке вештине ти неће помоћи. Ма излази напоље, стоко! Не дирај сирену!

Поново ѓрубљење.

АВРАМ: Остави просјака, чујеш, откључај ме да бежимо одавде, не знаш Влајка, који је то изрод и какав је кад му се сузи мозак. А тек колико је крвожедна његова Румунка.

Трубљење.

МАНКИ: Ма, зар мој кадилак, јутрос сам га опрао у сервису, запамтиће кад је тако дроњав сео у њега.
(*Ојрчи најоље*)

АВРАМ: (*Кроз ѓрозор*)
Чекај, Манки, врати се брзо, морам у клозет. Готов сам. Јооо, Боже, зар опет морам у гаће и то баш сад кад ми је бата дошао из Америке.

Одоздо из ѓодрума излазе Влајко и Флора.

ВЛАЈКО: Ко то тако зверски труби да му ја јебем оца и фамилију! Зар ни полиција више не може да има мира у овом простачком и разулареном граду? Мора да није нормалан кад не зна колика је казна за кршење јавног реда и мира. Иди Флоро, види о чему се ради и узми га у процедуру.

(*Приђе радио ајарайу и укључи ѓа. Ојуд се разлеже весела, ѓубавна ѓесма на ијанском*)

“... Бесаме, бесаме мућо,

Бесаме, бесаме мућо...

Ојей ѓрубљење.

ВЛАЈКО: Флоро!

ФЛОРА: Знам. Да га приведем овде.

Сѝавља шайку са чивилука, узима ѝендрек и ѝолази наѝоље. Али је Влајко ѝоново заусѝави.

ВЛАЈКО: Чекај, стани! Где је мој леш?!

АВРАМ: Труби.

СПИКЕР: Важно саопштење! Обавештавају се и истовремено упозоравају наши драги слушаоци да је још јуче из психијатријске клинике, у јавности познатија као “градска кафилерија” побегао опасан пацијент. Већ је стигла пријава из комуналне службе града да је на Новом гробљу пушком приморао гробаре да из кола изваде грађанина спремног за сахрану и отео им службени кадилак који је за такве специјалне прилике набавила градска управа, желећи да својим Београђанима приушти достојанствен и отмен пут до вечне куће.

(Заѝим ѝоново ѝесма)

“Бесаме, бесаме мућо...”

ВЛАЈКО: Шта, шта?! Како, бре, труби, шта труби, не трабуњај, ћале. Где може леш да труби?

ФЛОРА: Па... не знам, командире. Ту смо га оставили.

АВРАМ: Дошао је, сине! Генерал, у парадној униформи, у сјајној свиленој одори. Као што сам ти одувек говорио. Изгледа као мандарин! Ипак је на крају дошао.

ВЛАЈКО: Чекај, чекај... Ко дошао, како дошао?! Ваљда отишао. И како мртав да оде, бога му?!

ФЛОРА: Да није опет нека опсена у питању?

АВРАМ: Ама, не! Није, није. Одмах сам га препознао. То је мој бата, мада више не храмље. Американац! Чудо! Дошао да ме води у циркус. У црном кадилаку, шесторо врата и седма за гепек. А онај, што си га ти, знаш, отишао да труби напољу, да га нервира. Ох, што ме мучи бешика!

ВЛАЈКО: Издржи, издржи, док ти не скинем лисице.

(Пење се на сѝолицу и руком ѝражи ѝо ѝолици)

Где је овде кључ?

АВРАМ: *(Увија се)*

Однесе га са собом.

ВЛАЈКО: Како, бре, однесе?! Јел’ он нормалан? Шта ће му мој кључ?

- ФЛОРА: Значи зна! Тај већ сва зна, не смемо више да га пустимо одавде. Да није отишао у подрум? Говори, деда! Куда је отишао?
- ВЛАЈКО: Ма шта зна, ко сме, ко се усуђује да дирне у моју државну имовину?! Куда однео?
- АВРАМ: Јесте. Однео са собом, због сирене. Сирена га је прекинула. Таман је хтео да ме откључа и пусти у клозет, кад отуда груну труба. Зидине јерихонске руши. Полудео је од неког бола, све му се лице згрчило од мржње. Отишао је да отера просјака из своје лимузине.
- ВЛАЈКО: Каквог просјака, ваљда самураја.
Зар он није мртав?
- АВРАМ: Промашии си га. Једино што га глава мало више боли од њеног пендрека, а ти... ти си га промашиио.
- ВЛАЈКО: Зар са пола метра? Како је то могуће, Флоро? Моја парализа се, значи, прогресивно шири. Без милости.
- ФЛОРА: Ма не, није. Није то, командире. Него уваљују нам лошу муницију, ето шта је. Некима у цеви експлодира, а нама рикошетира.
- ВЛАЈКО: Ау, бога ти! То не ваља. То ништа не ваља. А није ни хумано.
- ФЛОРА: Зар комшија Јордан опет да остане сам?
- АВРАМ: А толико је чезнуо за својим стрицем, сиромах. Баш ми га је жао.
- ВЛАЈКО: Ето видиш. Бешика те притиска праведно, зато што си нелојалан, зато што ме свуда оговараш и измишљаш гадости. Видиш каква је правда. Спора, али неумољива. Брат ти је дошао чак из Америке, после толико деценија и однео ти кључ онда кад ти је најпотребнији. Буди разуман и батали оне старе приче о томе како те ја везујем и мучим. Знаш да је то за твоје добро. Да сам од подрума направио гробље, да сам Ландри и Џек Трбосек. Знаш ли ти како је уопште мени? Кад дуне врућ ветар, а моја се рана на глави размекша и почне да цури. Све ми црвени печати севају пред очима, а бес ме неки шчепа за срце и мрзим... мрзим цело човечанство, и земљу, и све планете, читав Универзум и његовог творца. Тада волим једино Флору и не знам шта бих без ње, у послу и животу. Она је моја ловица, она за мене лови и

храни ме и чисти ми рану. Из дана у дан имам све мање мозга али бар отиче оно што је загађено и болесно. Она је мој бунар жеља у коме гасим врелину своје жеђи, мој усијани мач. Она је мој верни слуга и асистент, без ње не бих могао да дишем, а камоли јурим криминалце који на све стране куљају у изобиљу. Корупција, криминал и просјачење су као куга нагрдили лице ове земље, раздерали јој утробу и просули по прашини одакле се дижу вапај и смрад до неба. Труба као утеха и Флора као инспирација су мој модус вивенди, а за тебе, за тебе она није нежан цветић, трансилванијска љубичица, већ демон, робустан целат и крволочна Румунка. Срам те било. И треба да се упишаш у гађе, кад си такав.

Чује се дуго тѝрубљење ауѝомобила, а онда резак љуцањ са ехом. И... тѝшишина. Присујѝни се загледају у недоумици. Враѝа се оѝва-рају и улази Манки са винчестерком у руци.

МАНКИ: Ја њему лепо кажем, упозоравам га, што се каже, човечански, да ми не дрнда сирену, а он мени, вулгарник, непристојности у лице баца. И још ме лаже да је јански племић.

А сад ми је окрвавио и седиште.

Види снајо ако имаш неки квалитетан детерѝент да га солидно изрибаш, али прво извади леш и сарани га негде крај плота, да не види полиција, да не прави питање, јер ово није моја Америка где је добро дошло свако мало убиство јер то смањује социјални проблем што треба да буде модел сваке мале земље ако хоће да обезбеди виши стандард и сигурнији живот за своју средњу класу.

ВЛАЈКО: Чичо, добри мој чичо, одмах сам те препознао, он је мој драги чича, зар не ћале, хвала богу да сам жив и здрав, ти мене не знаш, али знам ја тебе, целог живота слушам глорификације о теби и сам у њима учествујем. Ниси ти никога убио, не брини ништа, ми смо то већ схватили, а тако се и понашао. Он је већ био спреман за сахрану, промакла нам непажња, просто кикс у организацији, просјак је то искористио да се извуче, мислио је да кидне од своје улоге, али истина га је стигла из твоје руке. Саранићемо га у нашем подруму, у тајности, ван домања јавне пажње, као што је и ред. Нека му тамо буде вечно уточиште и безбедан кров над главом да више не кисне и не лута да плаши децу и жене у другом стању својим скаредним изгледом и вулгарним речима.

Само ти Флоро, водниче мој, љубави мога живота, добро провери да му се није који миш завукао у прње, да не грешимо душу своју и затрпамо невино челаде. Јер ми смо добри људи, и чича је добар чим је преко Атлантика дошао овде са својим сјајним кадилаком, зато што га вуче крв.

Ма није крв, него земља, јер тамо је иловача густа и тешка, а крви има у изобиљу. А да овде не буде и бруке, дај ми тај кључ, чичо, па нек трчи у клозет, ако већ није касно.

АВРАМ. Ко зна? Ко зна?

Манки ситоји са кључем од лисица у испруженој руци; међу њим Аврам не може да га узме.

ВЛАЈКО: Дај мени! Ја ћу.
(Узима кључеве и ослобађа га)

АВРАМ: Па јес'. Нико то боље од тебе не уме, командире. Зато сам те ваљда и школовао.

МАНКИ: (Подиже винчестерку на кук)
А јел' ти овај ставља лисице и везује за намештај?

ВЛАЈКО: Таман посла, чичо, шта ти пада на памет, зар оца свога, брата твојега?! Него он сам изгубио сваки ред па не зна ни ко је, ни шта је, за час се изгуби у граду па га траже патроле, а када га нађу само тражи да му свирају оно ситно, порториканско...

АВРАМ: (Пева и иџра)
"... Ла кукарача, ла кукарача, целе ноћи спавам ја..."

ВЛАЈКО: Ајде иди, иди часком клозет, немој ту да ми се... пропаде ми Флора перући му усране и упишане гаће. Али, издржали смо. Све смо издржали зато што смо имали наду и чврсту веру да ћемо доживети ту срећу да нам се ти вратиш, да нас својом добротом извучеш из смрти и гована због којих више не препознајемо живот, не разликујемо слободу од ропства и живе од мртвих. Видиш како се код нас живи ризично и неартикулисано. Просјаци нам незвани упадају у кућу и госте се као цареви и на крају, мртви свирају на кадилаку којим би могао да се поноси сваки аутентични Американац, а камоли натурализовани генерал као што си ти.

МАНКИ: Ашо, шта прича овај?

ВЛАЈКО: Па, ништа; видећеш шта причам и разумећеш, све ће ти бити јасно само док мало зарониш у овај муљ и мочвару у којој се башкаримо заједно са пијавицама које ти се тако прилепе да немаш куд.

ФЛОРА: Јел' ашов доле у подруму?

ВЛАЈКО: Јесте. Будак ти не треба пошто смо рупу за њега већ ископали.

Него гледај да то што пре обавиш, размилео се неки гад из земље, пази да се нешто не узвере на тебе. Толико становника подземног света нема ни у надземној Кини.

Узима тѝрубy у руке и усѝравно и ѝоносно, забачене ѓлаве уназад, свира мелoдију Ла кукарача. Флора, ударајући у касѝањеѝе и увијајући задњицом, излази.

МАНКИ: Ово се зове родна кућа, ово је весели, - мој дом! Хоме сњеет хоме! А ја?!

Колико сам само мислио на вас. Ноћима нисам спавао, а понекад, скрхан болом и носталгијом кад утонем у сан, одмах потонем у неки дубок космички пад и падам, падам, док крај мене пролећу звери крилате, санђаме и караконцуле, све са разјапљеним чељустима, да ме прогутају, да не падам сам у бездан, јер цео свет јесте једна огромна црна рупа која усисава душе православне и нигде нема оне милине и топли зуј бумбара од цвета до цвета, ушију пуних порториканске музике, маме Хуаните и шумадијских кола, као код нас.

Ни слатко и вода, и ракија која ти стомак оплакњује као кад седнеш крај обале Саве да пецаш сома и лепо видиш како те мерка из дубине и премишља се дал' да тргне ил' да не тргне, а таласићи ти ноге нежно заплъускују све док не постану беле, беле као сир и млеко.

Еј, земљo Србијo, нема овакве лепоте нигде у оном бездану, у оној црној рупи све док одатле не дође црна смрт да те завије у таму и усиса у своје црно срце.

То је био мој сан и мој пад из њега у јаву која је била гора и од смрти. Осамдесет година сам живео са зверима, опасним тигровима и лавовима, подмуклим хијенама, тешким носорозима, у говнима моје слонице Даце, ко мајмун се верући уз шипке и конопце све док нисам уложио сав огроман капитал у берзу и све изгубио.

До последњег цента.

Узели су ми паре, узели су ми циркус, али младост им нисам дао, јер у смрти не протиче време и не стари се,

зато сам се и вратио да овде остарим и умрем. У животу. Ал' прво да покренем нову иницијативу и посао, да продам моју кућу и почетни капитал уложим у профитабилни бизнис, да откупим свој циркус и кренем поново у свет. Само, овога пута не као слон, него Ханибал на његовим леђима и... Рим, Рим ће се поново наћи под мојим ногама! Прегацићу Европу и узећу царску круну, да се зна ко је Велики Манки, да се Манки никад не заборави, да се његово име утисне златним словима у тријумфалну капију коју ћу да подигнем на Теразијама између “Москве” и “Балкана”. Да најзад саставимо и српски православни Пијемонт и постанемо сила од Бања Луке до Владивостока. Северни пол имамо, још само Јужни да освојимо и цео свет је наш са Великим Манкијем на челу!

Чује се јак и дуг њрдеж.

ВЛАЈКО: Шта је сад? Зар већ готово?

АВРАМ: Није. Није још ни почело. У ствари, то је знак упозорења, сигуран знак да незауостављиво долази, морам одмах да се повучем у клозет.

МАНКИ: У клозет, у клозет, него шта?! Само пожуре, пошто осећам да је дошло време, и мени је тамо место. Још мало па сам и ја готов.

АВРАМ: Мора бити да је то катарза, бато. Скупљати ђубре деценијама у далеком свету, а онда одједном, неочекивано, на крају живота, све то истоварити у родном клозету. Какво олакшање.

А после идемо у циркус да видимо како мајмунчићи возе бицикле.

(Оде)

МАНКИ: И да једемо шиптарски сладолед.

ВЛАЈКО: Еј, чича, чича! Боље да си то говно посрао тамо где си прднуо у чабар, него што си дошао овде да загађујеш Флорино цвеће свуд по авлији. И да немилосрдно сереш у све моје снове и концепцију живота са којом сам чврсто рачунао кад се пензионишем.

Значи, збогом Хонолулу, Хаваји и Пуерто Рико, ђабе сам тол'ке године учио њихов језик “те кјеро мућо” и “бесаме мућо” без чега озбиљан човек не мож' ни да помисли на тропско сунце и плаве лагуне, а камоли да оствари свој стари еротски сан.

Значи, то је живот и његова правда. Неком девојке, а неком вуду зомби који се по сву ноћ пресељавају из парцеле у парцелу и траже бољи смештај.

Само не знам одакле ти тај кадилак и та винчестерка да са њом освојиш свет и обновиш Душаново царство Америци за инат. Шта ја знам зашто си ти љут на њу и зашто те прогоне њени шинтери, кад ниси ни кер ни зец, можда зато што си пропали уметник, али знам да не дам да ми продаш кров над главом и све оне беле коске које у подруму мирно сневају свој вечити сан, без икаквог узнемирења и страха да ће сад нека јебена служба да их тркеља по лабораторијама и да им открива порекло и како су тамо доспели и шта би данас били да су остали живи, какав би им живот био и дал' би се исплатио.

А не би, не би, не би, као што се ни моје чекање на тебе није исплатило, него је довело не само сав мој живот у питање него и твој, чичо, јер знам о чему се овде ради ако не о саботажи на мозгу, јер сваки притисак га истискује напоље кроз рану и цури ми низ уши и врат као да ме је неко преклао.

Не могу ја, бре, то, не могу више. Готово!

(Виче)

Флоро!

ФЛОРА: *(Из њодрума; само јој џлава ѡровири изнад ѡајѡса)*
Извол'те командире!

ВЛАЈКО: Ископај још за једнога.

ФЛОРА: Разумем!

Несѡаде. Ускоро се зачују мукли ударци лѡаѡѡе о земљу. Манки му ѡриђе.

МАНКИ: О, па нема разлога да ми претиш и да ми доле копаш гроб, синовче. Ја нисам дошао да те уништим, већ да те спасем.

Видиш ти ове руке, видиш. То нису руке ђавола, већ спаситеља. Мислиш ти да ја не знам шта је то кад цури мозак из отворене ране и какве се све шарене приказе тада у њему јављају. И како глава боли, и како тело трне од страха да ће изнутра да се запали.

И док се напољу спрема невреме и гомилају тамни облаци, као да ће сваки час потоп ти само чекаш да кљуну дим и пламен из тебе да сагориш у целини и претвориш се у окамењени угарак, исцеђен и сув, у

којем више никаквим хируршким скалпелом не можеш да одвојиш кости од меса и месо од коже.

А теби, кажеш, цури мозак.

И имаш визије пакла и чујеш како ђаво риче и тражи, захтева твоју душу од Бога у кога не верујеш, по закону, који не поштујеш, јер мислиш да је за болест сваки лек допуштен, па макар и злочин над ближњима који труну у твом подруму.

Мислиш, ако теби мозак цури, да други о последицама ништа не знају, па хоћеш у заслужену пензију, на тропско сунце и пешчане плаже да ти голе Хавајке врте гузицама и свирају укулеле.

Ове руке јесу тврде и јаке, ударцем у њушку обарају помахниталог носорога у арени, али су и лековите јер кад ти једном седну на јабучицу одмах престаје пакао и долази смирење, као да си праведник. А ниси. Ниси јер везујеш свога оца за кревет и тучеш старца, а његовом брату, свом рођеном стрицу копаш гроб и не сањајући ко ће у њега да легне. Али, кад будеш видео својим испалим очима, откаченим од ума и реалности биће касно и да се изненадиш.

Јер теби, кажеш, цури мозак, а ти си мој близак род, и мени се комеша у глави, јер ти си мој једини наследник и ја морам да те ослободим болести која је генетски утемељена у овој кући, да срушим сам њен темељ пре него је дам на лицитацију.

Нисам ја ваљда дабе препливао Атлантик, хиљаде километара, праћен америчким шинтерима у моторном чамцу са једном једином њиховом жељом, са једним јединим њиховим циљем: да истерам ђавола из тебе.

(Сћави му обе шаке око врати)

И зато те, о некрштени, крстим смрћу и у име Оца и Сина и Духа Светога душу од ђавола ослобађам.

ВЛАЈКО: *(Почне сузе да рони. Падне на колена)*

Јој, јој, не притискај толико, зар не видиш да од твојих палчева не могу да дођем до даха, гушим се у сузама колико се кајем...

(Појави се Флора из подрума. Влајко је не види)

Попусти мало, попусти... Зар ти, чичо, збиља мислиш да сам ја заслужио да умрем тако млад? Друго сте ти и ћале, заједно сте превалили преко двеста година, али, ја... ја још нисам примио ни прву пензију а ти сад хоћеш својим челичним стиском и то да зауставиш, да зау-

ставиш један природан ток ствари и то још пре него што сам добио последњу повишицу, а ни потомство, да продужим лозу вашу, племениту.

(Севне муња, удари ѓром)

Шта ти мислиш, чичо, да сам ја крив што мени цури мозак, није, него ми Флора још није родила наследника, проклета Румунка, она ме је увукла у злочин, својим влашким мађијама и чорбуљацама блокирала ми је ум и нисам знао шта чиним, јер, чичо, гле, још увек сам дете. Нисам одрастао иако сам постао командир. А свет је неправедан и зао, и ти си неправедан и неправедно ме давиш, не знам само одакле ти толика снага у тим годинама, крвљу ми наливаш очи, све ми је црвено и не видим ништа, само крв и бол у грлу и плућима. А ти... ти само гледаш и видиш све погрешно, целу моју концепцију живота, намере и циљ. Видиш како оца везујем лисицама за кревет а не питаш се какав је то отац који ми је тврдим штапом разбио главу и је ли он уопште мој отац кад ме тера да му по сву ноћ свирам Ла кукарачу и лазим као гамад која понекад масовно пробија из подрума право у моју спаваћу собу и не да ми да заспим, да зауставим вреле плиме у мојој глави. Шта ја да радим, кад оне, бубашвабе, воле да живе на мени, воле моју музику и мој стил живота, па неће да ме пусте да се саберем. Ни оне, ни ћале, ни Флора која је више румунска вештица него водник. Колико је добра у кревету, толико је лоша око шпорета.

Не зна да кува и то ти је.

- ФЛОРА:** Е мој командире, душо моја. Бог те одавно напустио па те сад рођени отац дави, а ти му се жалиш како је Румунка луда и крволочна, како не уме да кува и како је ружна и зла али се одлично јебе.
- МАНКИ:** *(Пусѝи Влајка који се уз ѝешике најоре враћа у живојѝ)* Чекај! Какав отац?! Шта причаш ти жено? Зар му ја нисам стриц?!
- ФЛОРА:** Зна он врло добро ко му је отац а ко стриц и кога чека толике деценије да га сретне и упозна, јер га крв врела, његова луда крв мучи и распиње. Чудим се само себи шта тражим ја у овој породици која све чега се дотакне претвара у крв и смрт, у пропаст и прашину којом се хране његови шесто ножни клијенти којима свира трубу по сву ноћ. А ја ударам у кастањете.

Ја, принцеза из Трансилваније напустила сам дворец и слуге да сама служим једном српском копилету, да му будем верна сенка и да га свуда као кер пратим, у служби и животу, да касапим његове жртве и да им копам гробове, а он, док спује Хаваје и маме Хуаните, хоће још и да му кувам као да у нама Румункама нема ничег врелог и егзотичног.

Да му спремам гулаш и паприкаш, од чега, кад више мртво месо не могу да видим и осећам како и ја лудим и желим смрт више њему, него себи живот.

Зато задави своје копиле да се ти и ја ослободимо окова ружне прошлости и још ружније садашњости без икакве будућности. Да ти мирно остариш и умреш и ја да на заслуженој робији окајем своје грехе.

ВЛАЈКО: Флоро, водниче, па не мора паприкаш сваки дан, понекад може и гулаш, али што не иде, не иде, мађарски специјалитет без свињетине и љуте паприке. Мислиш да је мени лако у мојој компликованој породичној ситуацији, кад за оца сазнаш да ти је стриц, а стриц отац, и још те овде својим челичним прстима дави као змија жабу. Куда то води, љубави?

Можда ти знаш кад сам ја већ толико збуњен па не знам ни где сам стао ни куда ћу даље. Видиш какав је мој живот и шта сам ја ту крив ако ми злобници упропасте планове, па успут, пораз и тебе закачи. Видиш ваљда и сама да нисам сувише попустио под менталним притиском него сам према теби остао нежан и пуштам те из патроле кући кад год дува ветар, да те глава не боли. Имаш само да припремиш поврће и ставиш запршку, а ја ћу да динстам месо.

(Ветар њомери завесу)

Него овај ветар се ко лопов увлачи у кућу и ствара велику нервозу и напетост. Изгледа, киша само што није.

(Муња севне)

Остави сад све и трчи по клијента да напољу не покисне, да га не стављамо мокрог у суву и топлу постељу.

Знаш и сама колико је посао сложен и да не могу све сам, јер ма колико да су гладни и мршави док су живи, мртви су тешки као туч.

Чује се јак њљусак. Флора се на вратица скоро судари са Балеџом и Сенком који, наоружани својим шинђерским реквизицима, уидају унутра.

- ФЛОРА: Е - хеј, хеј, хеј! Шта је, бре, ово? Вашариште, циркус ил' лудница?! Шта с' навалио, јебо те шинтер који вас посла међу овај честит и нормалан свет!
- БАЛЕГА: Ту је кретен, sorry man!
- СЕНКА: Ја се зовем Сенка, жена ми Стаменка.
- БАЛЕГА: Ја кажем мокро бити све ће, он виче, неће, неће, ја, киша ту је, а он јок, протестује и лепо видиш паркиран кадилак наш пред овом кућом баш као да је ваш.
(Сенки)
Чујеш како пљушти, ако имаш уши?
- СЕНКА: Стари мајмун ту је, што и вас, полицију обавезује, да заједно спакујемо лудака, убицу и лопова да на слободи буде што мање скотова.
- ВЛАЈКО: Шта овај усранко лупа, не, ти си, изгледа, онај што се купа.
- СЕНКА: Мене само амброзија дави, горе него да тонем у Сави. Држ' га, Балега, опколи. Само пази да се са пушком сувише не осоколи.
- БАЛЕГА: Па, јес'! Боље је да извади тај пампур из рупе и да га тури себи у дупе.
- МАНКИ: (Отѝвара ѝрозоре, враѝа... Чује се ѝљусак)
По кишици плахој,
Цвеће цура бере...
- БАЛЕГА: Да много не сере.
- ВЛАЈКО: А што, бре, ви Американци, не кењате код ваше енглеске браће, него код нас, у Србији, пуните своје гаће. Чему вам служе клозети, купатила и друге хигијенске установе док овде заводите неке обичаје нове.
- СЕНКА: (Трчи ѝо сцени и хѝѝро заѝвара све ѝрозоре и враѝа)
Па јес' кад овде свуда влага заудару и хладна промаја се шири па лете шешири и све провоцира на чишћење организма од отрова нашег погубног национализма и мислио боље да вас није, него што вам то црвено православље стиже из Русије.
- БАЛЕГА: Мајаковског овде сричете и његове стихове на сав глас вичете!

- ВЛАЈКО: То није тачно! Наш живот је такав да ми обожавамо смрт. Тугујемо заједно са Мексиканцима и певамо литургије бубашвабама.
- БАЛЕГА: Ма пусти сад то, командире. Не знаш у каквој си опасности.
- СЕНКА: Какав опасан лудак ти је у кући.
- ВЛАЈКО: Шта тражите ви овде?
- БАЛЕГА: Па њега, мајмуна. Мисли ако је скинуо шминку и турио тророги шешир да је Наполеон и да може стражара силом да одвуче у циркус и пуца му у главу и то пред публиком.
- ВЛАЈКО: Није он мајмун, него мој стриц из Америке.
- ФЛОРА: То ти је отац, будало!
- ВЛАЈКО: Пази Флоро како се изражаваш. Немој да се случајно цела нађеш у мојој картотеци.
- ФЛОРА: Имаш ти доста клијената за своју картотеку. Видиш и сам колико навиру са свих страна, а сад су почели да насрћу и са других континената. Нема тог инсекта који не воли да опрљи крила на овој нашој балканској свећи. Иако свуд око себе шири густ мрак, добро гори и развија високу температуру. Све нас доводи до усијања, командире, цео народ је захваћен емоцијама. Час га видиш како тиња ко угарак, а час гори к'о пожар. Него идем ја да донесем једног од клијената, да га добро виде, да им јасно укажемо на перспективу и шта их овде чека. Да не буде после нису знали.
(Оде)
- МАНКИ: Где је Аврам? Зашто га нема да се врати, шта ради толико дуго у клозету? Има овде још нас које боли стомак, којима се мути у глави и гади од туђег смрада.
- СЕНКА: Е, мој командире. Мислиш да си власт а не видиш да ти је град огрезо у лудило и криминал. Знаш ли ти који је то шок за родбину кад им успут украду мртваца препарираног за сахрану и удобно ушушканог у луксузном кадилаку и који је то блам за комуналну управу која ти за тај комфор наплати и те како високу цену? О последицама да и не говоримо. Изгубиће средња класа поверење у систем па ће почети да крије своје умрле непрепарирани и ненашминкани по подрумима и таванима.

ВЛАЈКО: Па не знам ни ја више ништа, о чему се овде ради, ко је коме отац а ко стриц, ко лудак а ко уметник, ко су нам жртве а ко целати, ни ко кога јебе а ко коме командује, потпуно сам и сâм изгубљен на овом беспућу града без критеријума и минималних услова за нормално.

Чекај, чекај, и шта ћете ви Американци овде, само већу забуну стварате, гробља нам претварате у градове и обрнуто, градове у гробља, укинули сте нам традиционалне вредности као што су алкохол и никотин, а увели нове, марихуану и хероин, па сад више нико није ни пијан, па зато не може ни да се истрезни него сви су луди и свеједно им је дал' су живи ил' мртви.

Ја сам чекао стрица из Америке а дочекао оца из луднице. Моја Флора је дошла чак из из Трансилваније да се уда за здравог Србина али је налетела на инвалида и сад, огорчена, има све чешћу носталгију за Дракулом Цепешом, иако је полицијски водник. И док у Хонолулу вуду врачевани дижу мртве из гробова дотле ми у Србији стављамо живе у гробове и свирамо и певамо химне бубашвабама да смо еротизовани Порто риканци а у ствари смо неутешно депресивни због несрећне судбине маме Хуаните и једног дана живота, као да овде има икога чији живот траје дуже од једног минута.

(Узима њубу и свира. Из кућаишла се чује како Аврам пева)

“Нек путем по коме си пошла,
Много цвећа за тобом ниче...”

БАЛЕГА: Слушај командире, ми смо професионалци и можемо да се договоримо. Разлика међу нама није само у хигијенским навикама већ и у принципу и поштењу. Ви радите за плату, ми за паре, ви радите за државу, ми за себе. Зато смо паметнији од вас и нико не може да нас вуче за нос јер ми нисмо Срби и ценимо истину. Мајмун није ваш стриц, није вам ни отац, него просто лудак кога ни челични кавез не може да задржи у азили, вуку га гробље и циркус, ако није тамо онда је онамо, иде околу и прска пролазнике, а сад је почео и да их убија. Зато нас пустите да га вежемо и водимо кући јер он је тамо провео цео живот и био је баштован тамо, воли цвеће и животиње, али човека мрзи и верује да је само мртав човек добар човек и да сви мртви иду у рај, а живи у пакао.

- ВЛАЈКО: То је исправна доктрина и ја се са њом у потпуности слажем.
- СЕНКА: Веома је лукав и образован, наши психијатри су за њега прави волови а тако се према њима и понаша. Упрегне их у јарам и шиба, каже да их дресира за тачку у циркусу, а ми онда убијамо бога у њему, али он нас због тога не мрзи него само презире. Зато морамо да га вратимо тамо где припада иначе оде нам и углед и награда и на шта ће овај свет да личи ако баш нико никога не поштује и не уважава, ако се злочин не награђује и не кажњава. А паре нису мале, па био он жив или мртав, важно је да га испоручимо.
- БАЛЕГА: Зато драги командире, због отаџбине и финансијског еквивалента, због части професије, најзад, дајте нам га.
- ВЛАЈКО: Али, ја сам добио телеграм из Америке. Он је мој усуд, моја судбина, мој модус вивенди, моје генетско упуриште.
- СЕНКА: Е па то није тачно, то је лаж и нека измишљотина, чисти фалсификат. На жалост, овде то није ништа неуобичајено. Напротив! Данас вам лажирају природно воће и поврће, и крвну групу, уграђују лажне органе за трансплатацију, праве цвеће од пластике као да је тек убрано, инсекти се зајебу и лете право на објекат, стварају читаве галерије великих мајстора кичице Модиланија, Ботичелија, Ван Гога, Рембранта и Рубенса. Чак се и сами они у оригиналу појављују на аукцијама. Ту скоро је лично Леонардо да Винчи продавао своју Мона Лизу на Каленића пијаци и нико га од присутних сељака није препознао.
- МАНКИ: Шта вреди што гледате, кад не видите, што слушате, кад не чујете. За вас постоји само конструкција света коју будале стварају од његовог постанка. Пред вама је, господо, архетип страдалног и отуђеног великана а видите слику коју вам ова два усранка сервирају. И сад не знате коме да верујете, чију реалност да прихватите. Да ли онога коме Леонардо да Винчи нуди својој Мона Лизи на Каленића пијаци или генија који је могао владати светом само да није имао тако моћне глупаке против себе.
- Али, ово је мој дом, my sweet home, и кад сам већ једном дошао кући не враћам се више у ту шталу, у ту вете-

ринарску станицу за штројење дивљих коња коју свет данас зове Америком.

Знам шта овај хоће од мене. Да нека Даца опет балега по мени, да воњам као он и да се разуларена, жвалава маса и даље распада од смеха. Али ја сам из моје винчестерке извадио пампур и шарену заставицу и напунио сам јој добош металном илуминацијом која шишти и просипа светлост пред очима оних који ће због своје наивности ускоро утопити у вечни мрак и ништавило.

Улази Флора, мокра од кише. На леђима носи мрѝвоѝ ѝросјака, лако, као да је сачињен од крие. Заѝим ѝа ѝресне о ѝрѝезаријски сѝо.

ФЛОРА: Море, ићи ће, командире. Ићи ће он у тај мрак, као и овај што је отишао. А ми... ми и не знамо како светлост изгледа.

МАНКИ: Као што сова не зна за дан, тако ни светлост не подноси румунску вампирицу.

ФЛОРА: *(С леђа удари ѝендреком Манкија у ѝлаву. Овај се сруши. Приѝрче Сенка и Балеѝа и чврсѝо ѝа везују)* У праву су шинтери, командире. Телеграм може да буде обмана. Исто као и кадилак.

ВЛАЈКО: Како је то сурово, како је то страшно, Флора. Зар га је Аврам због маме тамоместио, а њу због њега убио и мени штапом главу пробио да ми целог живота цури мозак кроз рану и више не знам ни кад је врућина ни кад је хладно, па сам толико збуњен да усред лета морам да носим шал око врата и подижем бубашвабе уместо нашу децу.

ФЛОРА: Не би то била деца, командире, не би. Већ трансилванијско - српски демони који би се прво наше крви напили.

СЕНКА: Ниси погрешно, командире, што си сарађивао. Сигуран сам да ће се то позитивно одразити на твоју каријеру у служби.

ВЛАЈКО: Ма јебеш каријеру него гледај да испуниш обавезу и половину награде до сутра донесеш. Морам да купим нову трубу, ова је већ почела да рђа. Види какав има тон. Прозукао.

(Свира неке креѝѝаве ѝонове)

- ФЛОРА: Уосталом можете и овога да носите. И он је ваш.
- БАЛЕГА: Али, он је мртав.
- ФЛОРА: Па шта с тим? Сви смо мртви, само што, за разлику од нас, он то зна.
- ВЛАЈКО: Несуђени зет јапанског цара.
- СЕНКА: Аха?! Ко зна, можда је и за њега расписана награда.
- БАЛЕГА: Шта, ако га тражи јапанска круна?
- СЕНКА: Да средимо прво мајмуна. Ухвати га под мишке и пази да ти се не измигољи. Ставићемо га у кадилак. Да се не освести?
- БАЛЕГА: *(Подигне Манкија)*
Боље да га ја закуцам у ковчегу па нек тамо лупа и протестује до миле воље. Да се ми обезбедимо, ко зна какве све идеје могу да му падну на памет, кад се пробуди?
- СЕНКА: Ако се унутра не угуши.
- БАЛЕГА: Награда је иста. Жив или мртав.
- ФЛОРА: А зета јапанског цара преко њега.
(Сивања просјака преко Манкија и Сенка и Балега износи обојицу најбоље)
Јебо те! А'л је живот данас несигуран! Свако ти упада у кућу да те превари, да те опљачка, да те убије. Прво просјак - лудак, па онда лудак - убица, и још мајмун.
- ВЛАЈКО: Није ми јасно како успевају да прескоче тако високе зидове.
- ФЛОРА: Да нас истребе ко кућне мишеве. Али, ми смо имали среће. Више него комшија Јордан.
- ВЛАЈКО: А шта њему фали? Бар је збринут и више није сам. А ја... ја...
(Груне у њлач)
Збогом Ла кукарача, збогом Пуерте Рико. Флоро моја, воднице мој мили, никад нећу видети Хонолулу.
Јебем ти овај болесни свет. Целог живота истрељујем криминалце и мислим да их има више него кад сам почео. Навиру са свих страна. Упадне ми лудак у кућу и убије мог просјака и ја више не знам ни ко ми је стриц ни ко отац. И како сад Аврама да дочекам из клозета, у ком својству мислим?
Једино што знам то је да Хонолулу нећу видети никад.
А јел' ти знаш где је тај Хонолулу?

ФЛОРА: Тамо лавови једу домороце и туристе.

ВЛАЈКО: Није, ћурко. У Хонолулу се као код нас дан дели на два дела. Прво кад плъускају весели таласићи и шетају голе девојке и друго кад плъускају тужни таласићи и мртви зомби траже од вуду врачева да им врате њихове душе које ови стављају у коктеле туристима да им појачају сексуалну моћ.

Долази Аврам обучен за излазак.

АВРАМ: Ево дана који је Господ створио да гледамо мајмунчиће како возе бицикле све у круг. А ту су и остале дивље звери припитомљене да ми једу шећер из руке и пију млеко из флашице на цуцлу.
Где је комшија Јордан? Обећао је да ме води у циркус. Ја сам спреман.

Влајко и Флора се љедају.

ВЛАЈКО: Кажи ћале право. Јесам ја твој син или нисам?

АВРАМ: Ниси ти мени ништа.

ВЛАЈКО: Па шта ћеш ти онда у мом животу?

АВРАМ: Шта ћеш ти у мом?

Њих двојица се љедају са мржњом.

ФЛОРА: Добро, добро, требало би ово да решимо као људи.
(Узима љендрек у руке)

ВЛАЈКО: Или као Срби.
(Узима љишићољ и рејѝтира)

АВРАМ: Боље да узмеш трубу и одсвираш ми нешто. Да умрем у здрављу и весељу.

ВЛАЈКО: Шта сад да радим, Флоро? Доведен сам у велику недоумицу. Ако ми је он убио мајку и мене штапом ранио, а није мој отац, то баца озбиљну сенку на целу моју личност. А ни памет ми баш не осветљава у неком позитивном светлу.

(Пауза)

Шта да кажем ако ме питају где ми је отац?

ФЛОРА: Отиш'о код брата у Америку.

ВЛАЈКО: Али ако он ипак дође овде?

ФЛОРА: Нема шансе. Њега су одвели шинтери заувек тамо где му је место.

ВЛАЈКО: Неће ваљда да се праве луди? Да забораве на мој део?

ФЛОРА: Не би ме изненадило. Видиш и сам да нам је до сад за сваку заслугу измицала награда. Људи су данас непоуздани. Лажу за године, лажу да нешто добију, лажу да се извуку из шкрипца и заслужене казне.

ВЛАЈКО: Пу, мајку им јебем ненормалну. А инструмент ми је баш пропао. Слушај тај звук. Нема више чисти, сребрн тон. Играј Авраме!

(Свира Ла кукарачу. Аврам иџра. Флора му се љирикада с леђа са љодидиџнуџим љендреком)

Играј да заборавиш на свој проблем. Брата си као бесног пса послао у лудницу а нама причаш како га чекаш да дође из Америке и убризга нам, у наше мртво срце од глади, финансијску инфузију и спас на плажама Хонолула. Обећаваш укулеле и голе Хавајке са цветним аранжманима уместо купањих костима, банане, ананас и киви, остриге, јастоге и сушене лососе, све го афро-дизијак а овамо бежиш од куће и шаљеш лажан телеграм да је спас анте портас, да издржимо у заблуди, да те и даље издржавамо од наших бедних полицијских плата. Докле, бре, Авраме, да ти бесплатно свирамо и жељно ишчекујемо тебе, чичо и решење за твоју бескрајну старост.

Играј Авраме и заборави да мене умало штапом ниси убио, маму си кокнуо и затрпао у подруму, зато сам ја и издао породичну гробницу, кад већ тамо нема места за њу, не треба ни ти да се у њој башкариш.

АВРАМ: *(Пресџане са иџрањем)*

То није тачно, то је проклета лаж једног манијакалног детета које је рођено са рупом на глави и које је у свом ужасном наступу голим рукама задавило сопствену мајку.

ВЛАЈКО: *(Свира)*

Играј Авраме јер ја свирам за постојање правде, за постојање Бога, а бога ми, има и краја за сваку вечност, па и твоју!

(Флора љодидиџне љендрек високо, али је заустџави резак звук звона на вриџима)

Чекај Флоро, стани мало! Ово не слути на добро. Први пут данас да неко звони. Сви лупају као махнити. Отвори да видимо ко је на вратима. Да им није побегао из мртвачког сандука, да се Манки није случајно вратио. Мој луди отац!

Флора оѝвори враѝа на њима је ѝошѝар.

ПОШТАР: Има ли овде неки мушкарац да ми помогне да пребацим овај пакет. Видим да се ви овде зајебавате док се ја напољу гузим и цркавам од терета.

ВЛАЈКО: Ајде ти, Флоро, види о чему се ради, помози човеку.

ФЛОРА: Разумем, командире!

Она и ѝошѝар са ѝраѝа уносе оѝроман ѝакетѝ сав улеѝљен харѝијом са бројним ѝечайѝима.

ПОШТАР: Нећу више никад овако тешке пакете да преузимам. Мада, кажу, свака пошилѝка из Америке мора лично да се преда, на руке. Е, баш бих волео да видим неког поштара тамо који би оволики ковчег успео сам да испоручи.

ВЛАЈКО: Шта је то?

ПОШТАР: Ваљда неки мртвац, шта ли је, толико је тежак да ми је бубреге одвалио.

ВЛАЈКО: Какав мртвац, шта причаш?

ПОШТАР: Е јеси глуп, господине, кад не видиш да се зајебавам. Потпиши овде!

ВЛАЈКО: *(Оѝѝава ѝакетѝ)*
Што је овако хладан?

ПОШТАР: Допремљен је у хладњачи. Можда неко егзотично воће.

ФЛОРА: *(Разочарано)*
Воће?! Какво воће?!

ПОШТАР: Не знам, можда је и шунка, мада ја не верујем да су њихове свиње боље од наших.
Хоћете ли да отворите?

ВЛАЈКО:

(Оѝвори враѝа)

До виђења, поштару. Очекујем неку награду, а плате Флора и ја још нисмо примили. Знате како је у државној управи. Све касни, партнери су несигурни... сутра, сутра ће доћи Флора право у пошту и донеће вам бакшиш на руке. Ако нас шинтери исплате. Само прво да видимо шта има унутра, какав је стимуланс.

ПОШТАР: Само да знате да вам ово за бедну поштанску плату нико не би испоручио.
(Оде)

- ВЛАЈКО: *(Споји изнад ковчега у дубокој недоумици)*
Шта ли је унутра? Шта ли је унутра?
- АВРАМ: Сигурно ципеле од крокодилске коже. Иако му је једна нога краћа, ципеле је одувек обожавао. А тамо, у Калифорнији, крокодила има толико много да улице претрчавају.
- ВЛАЈКО: Да није можда нова труба за мене?
- ФЛОРА: Ма каква труба, командире, мени ово личи на гусарско благо. Дијаманти, бисери, злато и платина. Све звецка.
- АВРАМ: Може, може. Он је одувек био конзервативан и банкама није веровао.
- ВЛАЈКО: Не знам само зашто је овај пакет толико леден.
- ФЛОРА: Па отвори! Отвори!
- ВЛАЈКО: Шта ако унутра лед звецка?
- ФЛОРА: Дај, командире, цепај хартију, скидај печате!
- ВЛАЈКО: На твоју одговорност, Флоро.
(Цепа хартију, скида канапе и самолетљиву тираку. Указује се велики ковчег од илегишног њрућа са звозденим капањем)
Флоро, ти си експерт! Дај калауз откључај ово!
- Флора узима ишићољ са цивилука и њуца у капањац који ошћадне.*
- ФЛОРА: Отварај!
- ВЛАЈКО: Па, помери се сад одавде. Шта сте толико упиљили у пакет?!
- (Диге њоклопац, зледа у Флору, која ошћињено не скида њошлед са садржине ковчега)*
Шта је било, Флоро?
- ФЛОРА: Погледај и сам.
- ВЛАЈКО: Шта, шта?! Мајку му! То није могуће! Откуд сад то? Каква је ово глупост. Јел' ово ђаво, Флоро, ко се то тако свирепо шали са сиротињом?!
- Приђе Аврам и зледа у ковчег.*
- АВРАМ: Манки! Кажем ја да је он мој бата! И има једну ногу краћу. Само... што је мртав.

- ВЛАЈКО: Како мртав?! Па малочас су га живог одвели у кафилерију.
- АВРАМ: Јесте. Тај је можда и жив, али овај није. Видиш и сам колико је бео и леден. И има једну ногу краћу. То је он. Начисто мртав. Е, бато, бато! Дошао си коначно и ти из Америке. Ко да те је неко посуо брашном.
- ВЛАЈКО: А трубе нема?
- ФЛОРА: Ни трубе, ни блага, ничега сем њега. Послао нам је леш, ко Дракула.
- ВЛАЈКО: То је твој рођак.
- ФЛОРА: А овај је твој отац. Можда и њега треба глоговим коцем.
- ВЛАЈКО: Чекај. Има неко писмо на грудима. Шта је то?
- ФЛОРА: Тестамент.
- ВЛАЈКО: Види шта пише, Флоро. Можда још увек има наде, можда је у њему и моја труба и мој Хонолулу. Отвори га, читај! Шта каже!
- ФЛОРА: *(Отвара писмо и чита)*
Никад нисам веровао да ће се то и мени догодити. Од кад знам за себе, присуствујем умирању, идем на туђе сахране, радујем се животу! Ипак, мислио сам, тако рећи био сам уверен да је то само спорадична појава.
Сад, шта је, ту је!
Ако читате овај мој тестамент, значи да је негде у нижој перспективи моје тело. Верујем да вас нећу разочарати, знам колико сам вам недостајао и сад коначно располажете неограничено целокупном мојом имовином. Остављам вам у наслеђе моју највећу драгоценост, моје тело и ковчег од племенитог ратана који сам направио за вечну кућу. А као израз нашег усхићења и радости због наслеђа, ваше захвалности, очекујем од вас да ме сачувате у нашој породичној гробници на коју сам једино све ове деценије мога живота помишљао нежно и са истинском носталгијом.
Ваш отац, стриц и брат за сва времена. Вечнаја памјат и алилуја!
Post scriptum!
Видећемо се на овом свету, када ћете ми положити рачуне о испуњењу мог тестаментарног захтева.
Збогом!
(Пауза)

ВЛАЈКО: Иди ти Флоро, набави глогов колац и добро га зашиљи за сваки случај. Ви Румуни имате искуство са вама. Ми са нама још не знамо како треба.

Флора изађе, Влајко свира тирубу, Аврам њоскакује.

КРАЈ